

Özgür gelecek

Haftalık

Pêşeroja Azad

Sayı: 69

www.ozgurgelecek.org

Fiyat: 1 TL

14-20 Ocak 2016

Alevi örgütleri açlık grevinde
“Özgür, onurlu, eşit yaşam
kırmızı çizgimizdir”

S/02

SCA Yıldız işçileri direniyor
“Hakkımız olanı istiyoruz”

S/05

Cizre’den ÖG okuru:
“Bizi evimizden havan topu
atarak çıkardılar”

S/06

Dargeçit’ten ÖG okuru:
“Dargeçit’i sorarsanız eğer,
Kobanê’den hallice”

S/06

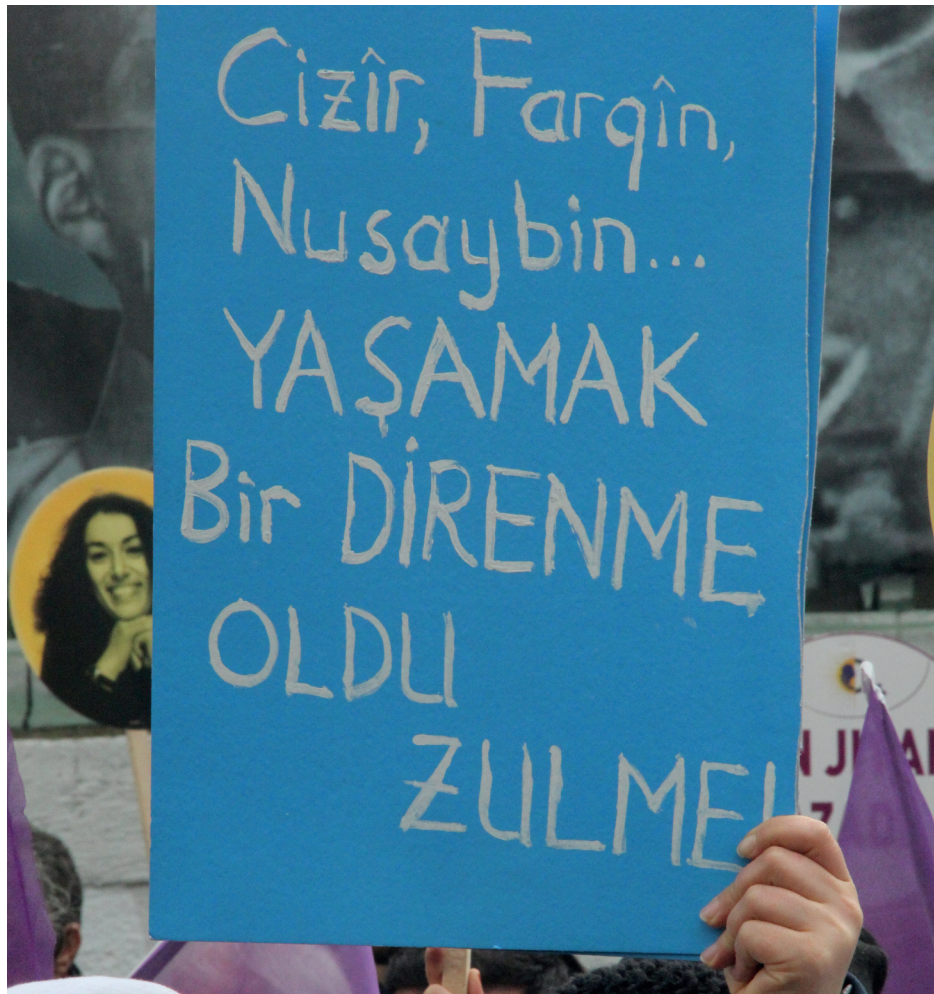
YDG’den katliamlara karşı işgal

“Sur, Cizre, Silopi...
Katliamlara karşı direnişi
büyütelim!”

S/06

Örgütlü kadınlara katliam, gençlere infaz, sokağa çıkana kurşun...

Sokağa çıkma yasakları ve faşist ab-luka sırasında katliamlarını sürdüren TC’nin katil sürüleri, 5 Ocak günü Si-lopi’de örgütlü 3 Kürt kadın siyaset-çiyi, 10 Ocak günü de Wan’da 12 genci infaz etti. Bununla da yetin-meyen devlet, nefretini cenazeler üzerinden de sergiliyor ve Kürt halkı-nın evlatlarının cenazelerini sokak ortasında, kar altında bırakarak, kimi cenazeleri kaçırarak adeta ce-

zalandırmaya çalışıyor. Ama yetmi-yor! Tüm bu zulmü, bu faşizmi dire-nenlerin geri adım atmasını sağla-mıyor, aksine direniş katledilenlerin öf-kesiyle büyüyor. Kadınların ve gen-çlerin mücadele dinamizmini yok et-meye çalışanlara cevabı yine kadın-lar ve gençler veriyor. Bu direnişte yerini almak ve faşizmi geriletmek tüm devrimci, demokrat güçlere yüklenen “an”ın görevidir!

Gerçekleri de, direnişi de İNFAZ EDEMEZLER!

“Kaba güldürü”nün
güncelliği

S/08

Madde bağımlılığı,
devlet ve Gemlik’te ölen
mahallemizin çocukları

S/14

Özgür Gelecek’ten Gerçek o kadar “Beyaz” değil!

Merhaba,
Biz bu satırları yazarken, Kanal D’de Beyazıt Öztürk konuşma yapı-yordu. Geçtiğimiz hafta programı-na Amed’den katılan bir öğretme-nin T. Kürdistanı’nda yaşanan ço-cuk ölümlerine dikkat çekmesi üzerine hem öğretmen hem Öztürk hem de Kanal D hedef tahtasına konuldu. Ancak Kanal D “Devleti-mizin yanındayız” açıklaması ile korkaklığını ve safını yeniden belli ederken, birkaç gün sonra da Öz-türk Kanal D’ye çıkarak “polis ço-cuğu olduğunu” hatırlattı ve o da özür dileyerek T. Kürdistanı’nda halkı zulmeden katil sürülerine se-lam yolladı! Şimdi herkes safında, “hazır ol”da!

T. Kürdistanı’nda yaşananların ifade edilmesi bile bu kadar tepki getiriyor. Bundan kaynaklıdır ki gerçekleri açıkça dile getirmek, arkasında durmak devrimci ve yurtsever basının harcı olabilir an-cak! Kafasına silah dayanmasına, evi kurşunlanmasına, gözaltı ve tu-tuklamalara rağmen mücadelenin bir parçası olarak fotoğraf makine-si, kamerası, kalem ile savaşan basın emekçilerinin harcı olabilir!

Gündem

Anın görevi!

S/03

Göğün Yarısı

“Önce kadınları vurun” emrine
karşı kadın direnişi

S/07

Pusulula

Devrimci eğitimle değişim
sağlayalım...

S/11

Alevi örgütleri süresiz dönüşümlü açlık grevinde

H. Merkezi: Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) ve bileşenleri ile Demokratik Alevi Dernekleri (DAD) üyeleri tarafından “Savaşlar olmasın, çocukları ölmesin” sloganıyla başlatılan süresiz dönüşümlü açlık grevleri Alevi örgütlenmelerinin olduğu hemen her yerde gerçekleştirilmeye başladı. Basın toplantısıyla kamuoyuna açıklamayı ABF Genel Başkanı Baki Düzgün yaptı. Düzgün “Açlık grevi süresi içerisinde savaş ve bu ölümleri durdurmak yerine daha çok savaşı yükseltmeye dayalı çağrılar yapan bir yönetim gördük. Kendi kurumlarımızdan ve gerekse diğer sivil toplum örgütleri ve kamuoyundan gelen talep üzerine bizler federasyon ve bileşenlerimizle birlikte bu süreci dönüşümlü olarak uzatma kararı aldık” dedi.

1 Mayıs Mahallesi: Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Ataşehir Şubesi'nin 2 Ocak'ta başlattığı açlık grevi 3 Ocak'ta sona erdi. Açlık grevine dair yapılan açıklamada, Aleviler olarak bu katliamlara yabancı olunmadığı ifade

edilerek “Dersim’de, Koçgiri’de, Sivas’ta, Maraş’ta, Çorum’da, Gazi’de, Gezi’de, bulunduğumuz mahalle olan 1 Mayıs Mahallesi’nde bu durumu yıllarca yaşadık. Bu yüzden bugün yaşanan katliama sessiz kalmayacağız” denildi. Açlık grevinde olan yaklaşık 20 kişi, grev esnasında marşlar ve türkülerle T. Kürdistanı’ndaki katliamlara ve ablukalara karşı direnenlerin direnişini selamladı.

Tuzla: 3 Ocak günü Aydınlı Mahallesi’ndeki Demokratik Alevi Derneği, T. Kürdistanı’nda yaşanan sokağa çıkma yasaklı katliamları protesto etmek için üç günlük açlık grevine başladıklarını duyurdu. Dernekteki Alevi kadınlar, T. Kürdistanı’ndaki vahşete ve katliama dur demek istediklerini vurgulayarak, Batı’daki sessizliğe bir

“Özgür, onurlu, eşit yaşam kırmızı çizgimizdir”

İstanbul: Aleviler T. Kürdistanı’nda süren abluka ve katliamlara karşı ses olmak amacıyla süresiz dönüşümlü açlık grevlerine başladı.

İstanbul ve diğer birçok ilde dönüşümlü sürdürülen açlık grevine, 3 günlük açlık grevi ile destek veren Sultangazi Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) üyeleri **Zeynel Odabaş**, **Dilek Odabaş**, **Öztürk Polat** ve **Pınar Aydınlar**, T. Kürdistanı’ndaki katliamlara karşı şu ifadeleri kullandılar:

Sultangazi PSAKD Başkanı Zeynel Odabaş, T. Kürdistanı’nda süren katliamlar karşısında sessiz ka-

lınmaması gerektiğini belirterek “Çılgınlığımızı il il yayararak oradaki kardeşlerimizin, analarımızın, katledilen çocuklarımızın, halkımızın çektiklerini yüreğimizde hissederek buradan kardeşlerimize, yoldaşlarımıza sesleniyoruz: Sizler yalnız değilsiniz! Bu diktatörlük bilsin ki; pirllerimiz Kerbela’da, Maraş’ta, Dersim’de nasıl sessiz kalmadıysa Roboski’de, Halepçe’de, Ankara’da, Gazi’de işledikleri katliamlar karşısında da Aleviler ve onların yoldaşları olarak bugüne kadar sessiz kalmadık-kalmayacağız. Bundan sonra da bu inançla direncimizi devam ettireceğiz. İstanbul’da Sultangazi Cemevi’nde pirllerimizle, analarımızla 3 günlük açlık grevi yaparak hükümete sesleniyoruz: Silahlarınız, toplarınız, tanklarınız bizleri susturamayacak” dedi.

Aydınlar: “Ulusların tam hak eşitliğini şiarını sahiplenmek zorundayız”

Sanatçı **Pınar Aydınlar** ise T. Kürdistanı’nda büyük bir savaş yaşandığını hatırlatarak, “Unutmayalım ki bu sa-

vaş sadece Kürtler için değil, kendine insanım diyen, yüreğinde vicdan taşıyan hepimizin ortak sorunu. Çocuklarımızın cenazeleri için Cumartesi Anneleri yıllardır alanlarda şiddete karşı direniyor örneğin. Bakın çocuklarımızın cenazeleri derin dondurucuda bekletildi. Gençlerin cesetleri panzerlerin arkalarında sürüklendi. Ellerinde beyaz bayraklarla evlerinden çıkan gencecik insanlar, ufacık çocuklar katledildi. Aleviler olarak ortak bir ses oluşturmak zorundayız” ifadelerini kullandı.

Alevilerin Dersim, Sivas, Çorum, Maraş, Malatya, Gazi ve Armutlu’yu yaşadığını belirten Aydınlar, “Biz katliamlara sessiz kalamayız. Elimizden geldiğince ve en önemlisi örgütlü bir şekilde ortak isyanı, ortak sesi çıkarabilmeliyiz” dedi. Katledilen insanlara terörist dendiğini hatırlatan Aydınlar, “Terörist halkına zulüm edendir; bugün panzerlerin arkasında gençleri sürükleyen zihniyettir; Dilek Doğan’ı katledendir. Kürdistan’daki katliamların durması için açlık grevine giren biz Aleviler, bu mücadeleyi beraber büyütme için artık ‘halkların kardeşliği’ şiarından önce ‘ulusların tam hak eşitliğini’ şiarını sahiplenmek zorundayız” dedi.

Odabaş: “Sesimizi yükseltelim ve dalga dalga direnişimizi büyütüelim”

Dilek Odabaş, “Ben bir kadın olarak bu savaşın bitmesini istemiyordum, savaşın yakıcılığı

ğımı derinden hissediyordum. Çünkü 35 günlük bebeğimiz 12 yaşındaki çocuğumuz, gençlerimiz katlediliyor. Canımızı kaybediyoruz” diyerek ölümlere alışmamak gerektiğini belirtti. “Biz aleviler olarak yüreğimizde vicdan ve sevgi taşıyan insanlar olarak bu duruma alışmak istemiyoruz. Biz hep barışı ve yaşamı savunduk. Başlattığımız açlık grevleri ile Kürdistan’da yaşanan katliamlara sessiz kalmayacağımızı ifade ediyoruz. Kürt halkı hiçbir zaman direngenliğini yitirmemiştir” diyen Odabaş son olarak, “Sesimizi yükseltelim ve dalga dalga direnişimizi büyütüelim” ifadelerini kullandı.

Polat: “Aleviler bu katliamları Dersim, Maraş ve Sivas’tan bilir ve katilleri tanıır”

Öztürk Polat, “Aleviler bu katliamları Dersim’den, Maraş’tan, Sivas’tan bilir ve katilleri tanıır. Bugün Kürdistan’da duvarlara yazılan yazılara bakarsak Maraş’takilerle aynıdır” ifadelerini kullanarak “Dün Maraş’ı, Çorum’u, Sivas’ı kan gölüne çevirenler, katliamlar gerçekleştirilenler, bugün Kürdistan’dalar” dedi.

Metin Göktepe’nin annesi Fadime Ana’nın “Ben Metin’in katilleriyle hesaplaşmayı bıraktım, çünkü bugün Kürdistan’da yeni Metinler yaratılıyor. Bugün 35 günlük bebeklerin ölümlü, kadınların ölümü canımı daha çok yakıyor. Metin öldüğünde bu kadar çok üzülmemiştim. Bu kadar canım yanmamıştı” sözlerini hatırlatan Polat, bu mücadeleden kadınların direngenliğiyle kazanımla çıkılacağını vurguladı.

tepki olmak amacıyla bu eyleme başladıklarını bildirdiler.

Gazi: İstanbul ve diğer birçok ilde dönüşümlü olarak sürdürülen açlık grevini 3 gün boyunca devralan Sultangazi PSAKD üyeleri, Pınar Aydınlar, Hasan Ali, Mehmet Ekici, Tolga Sağ ve birçok dernek yöneticisi ile birlikte bir basın toplantısı düzenledi.

“**Kardeş dediklerin bugün katlediliyor. Direnişe ses ver, katliama ortak olma**” yazılı pankartların asıldığı toplantı alanında açıklamayı Alevi dedesi **Ali Soysüren** yaptı. Soysüren, Anadolu’nun Mezopotamya’nın kardeşi ve kader ortağı olduğunu belirterek

“Biri olmasa diğeri eksik, yanlış, anlamsız kalacak. Bizler çok iyi biliyoruz ki komşunun hanesini yakan ateş, eğer önlenmezse bizim hanemizi de yakar” dedi.

Kıbrıs: Kıbrıs’ta bulunan ve aralarında Partizan okurlarının da

olduğu PSAKD üyeleri bugün 6 Ocak itibarıyla 5 günlük açlık grevine başladıklarını duyurdu.

Dernek binasında eylemlerini sürdüren PSAKD üyeleri adına Yönetim Kurulu Eşbaşkanı **Tuncer Özbahadır**’ın yaptığı açıklamada, ülkenin hızla iç savaşa doğru ilerlediğini belirterek, “Toplum bir daha onarılamaz bir şekilde derin bir yarılma yaşıyor” dedi.

T. Kürdistanı’ndaki ilçelere dönük uygulamaların hiçbir adalet ve vicdana sığmadığını söyleyen Özbahadır, Dersim ve Varto’da Alevilerin kutsallarına dönük imhacı yaklaşımının Alevilere “zül” olduğunu belirtti.

Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan'ın "kitle çalışması"nın tabandaki temsilcileri olan muhtarlarla yaptığı toplantıların sonucunda verdiği mesajlar gerek ülke içinde ve gerekse ülke dışında TC devletinin bilinen çizgisinin devam ettirileceğine işaret etmektedir. R. T. Erdoğan'ın "Kaçak Sarayı"nda muhtarlarla gerçekleştirdiği toplantıda yaptığı konuşma özellikle Kürt meselesinde, devletin inkarcı ve imhacı politikasının yeni yılda da tüm hızıyla sürdürüleceği anlamına gelmektedir. Devletin bütün güçleriyle "terör" adı altında, başta Kürt ulusunun meşru talepleri olmak üzere, her türlü devrimci ve demokratik eylem ve taleplere yönelik azgınca saldırısının arka planında bu konuşmada ifade edilenler vardır.

Gerek bu konuşmada ifade edilenler ve gerekse de süreç içinde açığa çıkan kimi gerçekler; başta T. Kürdistanı'nda doğrudan halka yönelen faşist abluka ve katliam olmak üzere devrimci, demokratik ve yurtsever kesimlere yönelik saldırıların, "bir kişinin başkanlık hırsı" ile açıklanamayacak kadar sistemli bir devlet politikası olduğunu göstermektedir. R. T. Erdoğan'ın başkanlık isteği, onun kişisel tercihinden çok (ki elbette bu da vardır) esas olarak, TC devletinin ülke içinde ve dışındaki politikaların daha rahat ve kolay uygulanabilmesinin ürünüdür. Bu politikalar da, TC devletinin emperyalizme bağımlı niteliğinden bağımsız düşünülemez. Kısacası Türk hakim sınıflarının, R. T. Erdoğan ve AKP'de temsil edilen kliğinin; fiili olarak hayata geçirdikleri "tek adamlık" yönetimini, yasal olarak da gerçekleştirme yöneliminin; emperyalizmin ve bölge gericiliğinin hem Türkiye hem de bölge halkları üzerindeki politikalarıyla doğrudan ilgisi vardır. Son dönemde ortaya çıkan "mezhep savaşı" tartışmalarını bu açıdan da değerlendirmek gerekir.

Bu açıdan R. T. Erdoğan ve AKP'nin 1 Kasım seçimlerinde elde ettikleri seçim başarısını, gerek rakip hakim sınıf kliğine yönelik politikasında ve gerekse de halka yönelik saldırılarında kullanmak istediği ve isteyeceği çok açıktır. Hakim sınıfların "istikrar" adı altında her zaman kendi sınıfsal çıkarlarını önceleyen bir politik hat izledikleri bilindiğinden ve bunun da esas olarak işçi sınıfına ve halka karşı sömürü, yoksulluk ve katliam olarak gerçekleştirileceği açık olduğundan; önümüzdeki sürecin ana yönünün halka karşı saldırı olacağı son derece açıktır.

Nitekim ortaya çıkan bütün göstergeler bu gerçeğe işaret etmektedir. Örneğin Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı tarafından "terörizmle mücadele için" bir master planı hazırlandığı duyurulmuş durumdadır! (Tolga Şardan, 4 Ocak, Milliyet) TC devletinin geleneğinde ne zaman bir "harekat planı", "master planı" vb. açıklansa orada katliam vardır. Tarihte Kürt ulusuna yönelik katliamlar hep bu türden planlarla devreye sokulmuştur. Sadece Kürtlere değil, bu topraklarda her türden devrimci demokratik güce yönelik katliamların arkasında bu türden planlar vardır. Yakın örnek olarak 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamı'da bu türden bir

ANIN GÖREVİ!

"master planı" devreye sokularak gerçekleştirilmiştir.

Plana göre devlet, "terörle mücadele" adı altında Kürt halkına yönelik topyekün bir saldırı hazırlığı içindedir ve bu faşist saldırganlığın hangi alanlarda yürütüleceği de açıklanmış durumdadır: "*Kamu güvenliği ve düzeni başta olmak üzere, iş, eğitim, sağlık, imar, şehir yapılanmaları, aile ve sosyal politikalar, gençlik ve spor, devletin tüm yatırımları, sosyal yardım projeleri, terörle mücadele master planı çerçevesinde oluşturulacak ve uygulamaya konulacak*" denilmektedir. Böylelikle 7 Haziran seçimleri sonrasında başta Kürtler olmak üzere, bütün devrimci ve demokratik güçlere yönelik başlatılan faşist saldırganlığın, önümüzdeki süreçte hangi boyutlarda sürdürüleceği de açığa çıkmaktadır.

Saldırının kapsamı:

Bölgesel gelişmeler ve mezhep sorunu
Hiç kuşkusuz ki TC'nin Kürt ulusuna yönelik imha ve inkarcı politikası yeni değildir. Yeni olan ve faşist devleti bu kadar azgınlaştıran husus, başta Rojava olmak üzere Kürt ulusunun kazanımları ve elbette özel olarak Suriye genel olarak Ortadoğu politikasında içine düşülen durumdur. Bu, TC'yi deyim yerindeyse bölgede yaşanan gelişmelere karşı bir ön alma çabası içine itmiş gözükmektedir. Şu an T. Kürdistanı'nda halka karşı yürütülen abluka ve katliamlar, devrimci ve demokratik güçlere yönelik saldırıların nedeni bu açıdan sadece Kürt sorunu ile sınırlı olarak değerlendirilmemelidir.

T. Kürdistanı'nda Kürt gençliğine ve halkına yönelik gerçekleştirilen faşist barbarlığın, bir yanında Kürt hareketinin bölgesel planda ulaştığı düzey ve kazandığı başarıların, TC devleti tarafından ne pahasına olursa olsun engellenmesi çabası; diğer yanında da bölgedeki emperyalistler ve bölge gericiliği arasındaki saflaşmanın ulaştığı aşama ve çelişkilerin şiddetlenmesi vardır. Ülke içinde de "istikrar" adı altında uygulamaya konulan her türlü politikanın sorunsuz uygulanması için bütün direniş odaklarının ortadan kaldırılması amaçlanmaktadır. Bu açıdan faşizm için şu an en

diri muhalefet olan Kürt hareketi ön plana çıkmış ve teslim alınmak istenmektedir.

Kürt hareketinin T. Kürdistanı'nda kitlelerle kurduğu ilişkinin ulaştığı aşamayla birlikte, Türkiyeli devrimci ve demokrat çevrelerinde desteğiyle 7 Haziran seçimlerinde elde ettiği başarısıyla; Kürdistan'ın diğer parçalarında kazandığı mevzilerin olması, beraberinde Türk hakim sınıflarını telaşa düşürmüş ve "çözüm süreci" adı altında oyalama politikasına son vermelerine yol açmıştır. Bu duruma bir de özellikle Suriye'de içine düştükleri çıkmaz eklenince; TC devleti çareyi ABD emperyalizmine daha fazla bağlanmakta, İsrail'le ilişkilerin normalleştirilmesinde ve başta S. Arabistan ve Katar olmak üzere "Sünni eksen" denilen bölge gericiliğiyle daha fazla yakınlaşmakta buldu. Ortadoğu'da emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin hâkimiyet mücadelesi olarak tanımlayabileceğimiz bu saflaşmanın bir yanında Hizbullah, Suriye, İran ve Rusya diğer yanında petrol şeyhlikleri, Barzani, İsrail, ABD ve Türkiye bulunmaktadır.

Şimdilerde Ortadoğu'da "mezhep çatışması" olarak formüle edilen bu saflaşmanın özünü emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin güç ilişkileri ve rekabetinin mezhepsel kimlikler altında sürdürülmesi oluşturmaktadır. Dolayısıyla meseleyi sadece "mezhep sorunu" olarak görmek yeterli değildir. Yaşanan süreci sadece mezhepsel olarak değerlendirmek, bölgeye dair emperyalist planların ve paylaşım savaşlarının üzerini örtmeye yarar; "mezhep savaşları" adı altında Ortadoğu halklarının birbirine kırdırılması hedeflendiğinin üzeri örtülür.

Topyekün saldırıya karşı direnişin birlikteliği görevi

Bu açıdan gerek Türkiye'de Türk hakim sınıflarının saldırılarına ve gerekse de Ortadoğu'da emperyalistler ve bölge gericiliğinin saflaşmalarına uygun olarak bir konumlanma gerçekleştirmek **anın görevi** olarak ortaya çıkmaktadır. T. Kürdistanı'nda yaşanan abluka ve faşist saldırılara karşı durmak ve elbette direniş içinde yer almak, devrimci hareketin **temel gündemi**

olmak zorundadır. Ancak bununla yetinilmemelidir. TC'nin Türkiye devrimci hareketine yönelik saldırılarının yoğunlaştığı noktanın, Kürt ulusal hareketiyle her anlamda dayanışma içine girmek olduğu ve bu amaçla Suruç'ta 33 devrimci, Ankara'da 100'ü aşkın devrimci demokratın bizzat devletin yönlendirmesiyle katledildiği düşünülürse, yapılması gerekenin ne olması gerektiği bir kez daha görülür. Devlet, Kürt hareketiyle her yakınlaşma ve dayanışmayı kendisi için bir tehdit olarak algılamış ve yanıtı buna daima katliam olmuştur. Bu ise bize net bir mesaj vermektedir.

Bu mesajın bize dayattığı devrimci görev, Kürt ulusal hareketiyle, devrimci ve demokrat güçlerin, faşizmin saldırılarına karşı ortak bir duruş sergilemesini sağlamaktır. Kimi çevreler bu ortak duruşu, "Devrimci Direniş Cephesi" olarak tanımlasa da asıl mesele, faşizmin saldırılarına karşı her alanda Kürt ulusal hareketiyle dayanışmak, eylem birliği içinde olmaktır. Komünistlerin Birleşik Cephe Siyaseti bilinmez değildir. Burada ifade edilen ise Kürt ulusuna yönelik faşist saldırganlığa, şovenizme, ezen ulus zulmüne karşı gerek şehirlerde ve dağlarda ve gerekse de Ortadoğu coğrafyasında her alanda ortak bir eylemlilik içinde olmaktır. Saldırıya karşı birlikte yanıt olmak, direnişi ortaklaştırarak faşizme karşı mücadeleyi daha da büyütmezdür.

Saldırının hedefinde aynı zamanda Türk, Kürt uluslarından, çeşitli milliyet ve mezheplerden işçi sınıfı ve halkın faşizm tarafından teslim alınması, bilinçli kesimlerinin ise katledilmesi, tutuklanması vardır. Dolayısıyla mesele sadece şovenizme düşmemek adına Kürt hareketiyle dayanışmak değil aynı zamanda devrim ve demokrasi mücadelesini yürütmek ve büyütme olarak kavranmalıdır. Her şey bir yana Kürt sorunu denilen sorun ülkemizde bir devrim ve demokrasi sorunudur ve kendisine ilericiyim, devrimciyim diyen her kesimin kendi sorunu ve dolayısıyla görevi olmak zorundadır.

Bu açıdan eylem birliği, direniş cephesi, ortak hareket etme vb.'nin altı örneğin şehirlerde demokratik alanda HDK çalışmalarının güçlendirilmesi ve illegal temelde örgütlenmelerin ortak eylemlilikleri, kırlarda güçlerin düşmana karşı birlikte yönelmeleriyle doldurulmalıdır. Halihazırda bu yönlü pratiklerin gerçekleştirilmesinde bir sıkıntı yoktur. Yer yer zaten yapılmaktadır. Şimdi bu yönelimi daha sistemli ele almak göreviyle karşı karşıyayız. Benzer şekilde, T. Kürdistanı'nda **abluka ve faşist kuşatma altında bulunan yerlerde pratik olarak da yer almaya çalışmak**, direnişin destekçisi değil öznesi olmak göreviyle de karşı karşıyayız. **Anın devrimci görevi budur.** Faşizmin "master planı"na karşı devrimci ve yurtsever hareketin de kendi planları vardır. Bu planın ne olduğunun en iyi örneği Kobanê Direnişi'nde ve Rojava'da gösterilen ortak pratik, dayanışma ve direniş çizgisidir. TC faşizminin T. Kürdistanı başta olmak üzere ülke çapında DAİŞ'leşen saldırganlığına karşı Kobanêleşen bir pratikle yanıt verilecektir.

DDSB'den Ataşehir Hali'nde bildiri dağıtımı

İstanbul: Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB)'nin yürütmüş olduğu "asgari ücret" kampanyası kapsamında 4 Ocak günü Ataşehir Meyve ve Sebze Hali'nde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Asgari ücreti 1300 TL yapan devlet, bir yandan da patronların cebini nasıl daha fazla doldururum diye düşünmekte. **DDSB** de bu kapsamda sebze-meyve halinde bildiri dağıtımı çalışmalarını sıra-

sında, devletin işçi düşmanı politikalarına karşı işçilerin, emekçilerin olduğu her yerde bu politikaları teşhir etmeye, işçileri örgütlenmeye devam edeceğini duyurdu. İşçilerle örgütlenme üzerine yapılan tartışmaların ardından, bildiri dağıtımını sonlandırıldı.

EGO'da 400 işçi grevde

H. Merkezi: Çorlu EGO fabrikasında 28 işçinin işten atılmasının üzerine **4 Ocak** günü 400 işçi şalter indirdi.

Uzun süre önce sarı sendika Türk Metal-Sen'den istifa ederek DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'e üye olan yaklaşık 400 işçi, arkadaşlarının işten atılması üzerine fabrikada şalter indirdi. Fabrika yönetiminin işçilere Türk Metal'e üye olmaları yönündeki baskısı sürerken, işten atılan ve fabrika önünde direnişe geçen 28 kişi için fabrikaya gelen 08.00-16.00 vardiyasındaki işçiler üretimi durdurdu.

Karayolu işçileri iş bıraktı

H. Merkezi: İzmit Karayolları 14. Şube Şefliği'nde çalışan işçiler üç aydır maaşlarını alamadıkları için **6 Ocak** günü iş bıraktı.

Ahmet Davutoğlu'nun 30 Nisan 2015 tarihinde "kadro müjdesi" verdiği karayolları işçileri iş bıraktı. Aynı taşeron firmaya bağlı Sapanca ve Kurtköy'de de çalışan karayolu işçileri ile birlikte 120 taşeron işçinin ücretlerini alamadığı belirtildi. İşçiler, 6 aydır aynı taşeron firmada çalışıyorlar. Düzenli ücret ödenmediği için mağdur olduklarını belirten işçiler, yılbaşında iş yavaşlatma eylemi yaptıklarını ve ücretleri ödeme sözü verilmesine rağmen hala alamadıklarını vurguluyor. Bunun üzerine iş bırakma eylemi yapan işçiler, emeklerinin karşılığını alana kadar iş başı yapmamakta kararlı.

Birko işçilerinden belediye önünde eylem

H. Merkezi: BİRKO'da TEKSİF Sendikası'na geçmeleri için yapılan baskıya rağmen sendikalarından ayrılmadıkları için işten çıkarılan Öz İplik-İş Sendikası üyesi işçiler, **6 Ocak** günü Niğde Belediyesi önünde eylem yaptı.

"Kıdem tazminatımızı peşin istiyoruz", "Kanun varsa bize de var", "İnadına sendika, inadına Öz İplik-İş" yazılı dövizler taşıyan işçiler adına Öz İplik-İş Sendikası Genel Sekreteri **Rafi Ay** bir konuşma yaptı. Ay, Öz İplik-İş sendikasına bağlı işçilerin Teksif sendikasına geçmeleri konusunda baskılar yapıldığını açıkladı.

Asgari ücret safsatasıyla patronların sırtı sıvazlanıyor

İşçi, emekçileri ilgilendiren asgari ücret açıklandı. 1300 lira olarak açıklanan asgari ücret, ekonomi konusunda "maharetli" devletin propagandasına döndü. Çalışma Bakanlığı'nın asgari ücretin 1300 liraya yükseltilmesi üzerine yayımladığı bilgi notunda, "Anayasamızda da ifade bulunduğu üzere ücret, en temel anlamıyla emeğin karşılığıdır. Anayasamızın devletimize verdiği en önemli görevlerden biri de çalışanların yaptıkları işe uygun adaletli bir ücret elde etmeleri için gerekli tedbirleri almaktır" denildi. Öyle ki geçim koşulları ve tüketim maddelerine yapılan zama baktığımızda ortaya çıkan tablo ve yapılan açıklama, işçilerin açık koşullarında yaşama sorumlusunun kendileri olduğunu gösteriyor. Hükümet ise yaptığı zam ile işçilere emeklerinin "karşılığını verdiğini" duyurdu. Ancak daha zam yapılmadan piyasa öyle bir organize edildi ki asgari ücret erimeye tabi tutuldu.

Ancak esas sorun asgari ücret temelinde vaat edilen rakamın gerçekliğini sorgulamaktan geçiyor. Asgari ücretin 1300 lira net olduğu gerçek bir veri değil. Ancak ele geçecek tutar en az bu kadar. Eskiden vergi iadesi olarak toplanan fişler karşılığında yapılan ödeme, Asgari Geçim İndirimi (AGİ) ile ortadan kaldırıldı. AGİ olarak ortaya konulan bu yöntem, net rakamdan ayrı olarak destek primidir. Asgari ücrete yapılan zam 1300 lira olarak akıllara kazınılırken ilk maaşını alanlara AGİ verilmemesi yapılan zammın yüzünü ortaya koydu.

Asgari ücrette yapılan artışla 2016 yılında hükümet, asgari ücretliden kaba bir hesapla 10 milyar lira gelir vergisi toplayacak. Asgari ücretin 110

lirası hazineden karşılanacak. Yani işçiden alınan işçiye geri verilecek; böylece devlet bir eliyle aldığı parayı diğer eliyle patronların cebine koyuyor. Ve para patron kasasında işleme konuluyor. Sonuç olarak asgari ücretin 100 liralık kısmı işçinin kendi parasını kendisine vermesi anlamına geliyor. Geriye kalan 80 lira da aynı süreçten geçiyor. 2008 yılından bu yana hükümet patronların sigorta primlerinin % 5'lik kısmını hazineden karşılıyor. Toplamda bu yolla patronlar adına hazineden SGK'ya aktarılan kaynak, 45 milyar lirayı bulmuş durumda. Patronlar adına ödenen bu destek priminin kaynağı da işçiden alınan 80 liradan karşılanıyor.

"Koca" asgari ücretin hikayesi tam da böyle. Asgari ücret zammı patrona sunulan mükafatın bir diğer adıdır. Tüm bunların içine AGİ de eklenince işçiye yapılan asgari ücret ücreti ortalama 1000 liraya geliyor.

Emeğin karşılığı asgari ücret değildir!

Asgari ücretin, saatlik ve günlük çalışmanın ücreti olması çalışma süresinin kesinlikle belirlenmesini gerektirmektedir. Uzun süre çalıştırma, emeğin du-

rumunu değiştiren bir etmendir. Asgari ücretin aylık olarak ödenmesi, çalışma süresi ile olan bağımlı bulanıklaştırır. Şöyle ki; tatil, yıllık izin, sabah ve öğle molaları dikkate alındığında, aylık asgari ücret ödeme sisteminde, çalışma süreleri kesin biçimde yasal sınırları aşar. Böylece asgari ücretin 1 saatlik veya 1 günlük değeri, belirlenen düzeyin altına düşer. Fakat işçi aylığına; aylık olarak eline geçen paraya baktığı için (saatlik ve günlük) asgari ücretin belirlenen düzeyin altına düşmesinin farkına varmaz. Asgari ücret, saatlik, günlük ücret ödeme sisteminden çıkarılmış, aylık maaş sistemine terfi ettirilmiştir. Bu açıdan emeğin durumunun netleşmesi gerekir. Aylık ödeme sistemi geçerli olunca bunun asgari ücret değil, toplu pazarlıkla belirlenen ücret olması gerekir.

Asgari ücretin net 1300 lira olması yalanı, medyada değişik yanları ile ele alınırken, yandaşlar, "AKP sözünü tuttu" sloganını tutturdu. Tüm bu tartışmalar ekseninde Çalışma Bakanı ise bas bas bağırarak, özel sektörün rekabetçi kapasitesini kaybetmemesi (yani, kapitalizmin bekası) için devletin sigorta primlerinin % 40'ını üstlenmiş

olduğuna dikkat çekmeye çalıştı. Bu tablo esas olarak rekabetçi kapasite için patronların aşırı kâr hirsına bir sıvazlamaya dönüştü. Bu durum ise sömürünün katmerleşmesi olarak önümüzdeki dönemlerde karşımıza çıkması üzere organize edildi.

Olmuk San Kağıt'ta 63 işçi işten çıkarıldı

H. Merkezi: Çorum'da Olmuk San Kağıt Fabrikası'nda sendikacı oldukları gerekçesiyle 63 işçi işten çıkarıldı; işçiler **4 Ocak** itibarıyla fabrika önünde oturma eylemine başladı.

Çorum'da faaliyet gösteren Olmuk San Kağıt Fabrikası'nda taşeron işçi olarak çalışan 62 işçinin sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten çıkartılarak 31 Aralık'ta iş akitleri feshedildi. Senelerdir aynı fabrikada çalışan işçilerin istedikleri; işe geri alınmak, sendikal haklarının tanınması ve asgari ücretle aynı oranda zam. İşçiler yoğun kar yağışı altında soğuk havada fabrika dışında bekleyişlerini ateş yakarak sürdürüyorlar.

Büro emekçilerinden zama karşı boykot

H. Merkezi: Ankara Vergi Dairesi Başkanlığı çalışanları yemeğe yapılan % 48 zamma karşı **3 Ocak** günü boykota başladı ve zam geri alınana kadar boykota devam edeceklerini belirttiler.

BES ve Türk Büro-Sen Vergi Dairesi Başkanlığı ve vergi dairelerinde çalışanlara verilen yemeğe yapılan % 48 zamma karşı boykota başladı. İki gün boyunca yemek yemeyerek vergi daireleri önünde

eylem yapan kamu emekçileri, 5 Ocak günü Vergi Dairesi Başkanlığı önünde bir araya geldi. "Yemek hizmeti bir kamu hizmetidir, ücretsiz olmalıdır" diyen kamu emekçileri, zam kalkana kadar boykota devam edeceklerini belirtti.

SCA Yıldız işçileri “Hakkımız olanı istiyoruz”

Kartal: SCA Yıldız Fabrikası'nda DİSK/Tümka-İş Sendikası üyesi işçiler, patronla TİS görüşmelerinde anlaşma sağlayamamaları üzerine 23 Aralık günü greve çıktılar. İşçilerden süreç hakkında bilgi almak üzere Kartal'dan Gebze'ye doğru çıktığımız yolculuğumuzda, yerleşim alanlarından üretim alanına nasıl bir geçişin olduğuna bir kez daha şahit oluyoruz. İşçi havzası olarak adlandırabileceğimiz Gebze'nin merkezinden birkaç kilometre uzaklıkta bulunan Gebze Organize Sanayi Bölgesi (GOSB)'nde birçok alanda üretim yapılıyor. Bunlardan birisi de GOSB çıkışında bulunan İsviçre ve Yıldız Holding (Ülker) ortaklığında kurulan SCA Yıldız Fabrikası. Fabrikada çocuk bezi, pet, ıslak mendil ve sıvı sabun üretiliyor. 170 çalışanın bulunduğu fabrikada 55 beyaz yakalı, 115 de mavi yaka işçi bulunuyor.

İşçilerin 93'ünün sendikaya üye olduğu fabrikada, sendika toplu sözleşme yetkisini alırken işçiler, iş güvenliği, işten çıkarılan işçilerin geri alınması ve ücrette iyileştirme talebinde bulundu. Bu taleplerin kabul edilmemesi üzerine işçiler greve çıktılar ve fabrikada şu an üretim yapılmıyor. Gerçekleştirdiğimiz ziyaret ile işçilerden greve çıkma süreçlerini dinledik. 8 buçuk senedir fabrikada çalışan **Süleyman Bedir**, bize çalışma koşullarından bahsetti. Çocuk bezi ve pet bölümlerinde 3'er makine olduğundan ve bu makinelerin sesinin insan sağlığına zarar verebilecek desibelde olduğundan bahseden Bedir, sıvı sabun bölümünde ise kimyasal maddelerin hem cilt hem de solunum yollarında rahatsızlık yarattığını ak-

tardı. Yaptıkları işin ağır iş olduğunu belirten Bedir, bel fitiği gibi hastalıkların çok sık görüldüğünü ifade ederek eski model makineler nedeniyle sürekli iş kazası tehdidi altında olduklarını ifade etti.

“İş güvenliğimiz için sendikalı olmayı tercih ettik”

Bedir, bu ağır çalışma koşullarına karşılık maaşlarına zammın standart olduğunu ve bunun enflasyon zammı olduğunu belirtti. Patronun, “**İşlerimiz kötü**”, “**Kriz var**”, “**Piyasaya yeni girdik**” bahaneleri ile çalışmaya başladıkları ilk 3 yıl enflasyon zammını dahi vermediğini belirten Bedir, bütün bu süreçlerin sonunda sendikaya üye olduklarını ifade etti.

3 buçuk yıldır sendikaya üye olduklarını ve patronun sendikanın fabrikadaki örgütlenmesini yapanları işten çıkardığına dikkat çeken Bedir, “*Kendilerine yakın bir sendika olsaydı, sendikayı kabul ederlerdi. Ancak DİSK'i kesinlikle istemiyorlar. Sömürücü düzenlerinin bozulacağından korkuyorlar*” dedi. Sendikanın ilk örgütlenme zamanlarında patronun işçileri dikkate almadığından bahseden Bedir, 3 buçuk yıl boyunca hukuki boyutta yürüttükleri mücadelede, patron Murat Ülker'in AKP'ye olan yakınlığıyla bu mahkemeleri işlevsiz hale getirdiğini, süreci uzatmak için elinden geleni yaptığını, hilelere başvurduğunu ifade etti. “*Üye sayımızı az göstermek için başka fabrikada çalışan işçileri burada çalıştırmış gibi gösterdiler*” diyen Bedir, bu şekilde mahkemeyi kaybettiklerini ancak birkaç ay önce Yargıtay'a giden davayı kazandıklarını, hemen ardından ise tehdit mektuplarının geldiğini belirtti.

İşçilerden **Yaşar Baş**, neden sendikalı olduklarını ise “*Sendika bizim haklarımızı savunabileceğimiz bir yer var. Bireysel olarak hakkımızı aramak istesek suçlu ilan edilirdik. Çalışma haklarımız ve iş güvenliğimiz için sendikalı olmayı tercih ettik*” şeklinde açıkladı.

Daha önce fabrikada sendikanın

olduğunu ama bunun çeşitli yöntemlerle dağıtıldığını aktaran Bedir ise, fabrikanın daha önce İstanbul'da olduğunu, burada sendikada 90 işçinin örgütlü olduğunu, ancak fabrikanın Gebze'ye taşınmasının ardından servis konulmaması üzerine işçilerin işten çıktığını yada atıldığını, 2006'da gerçekleşen bu taşınmanın ardından 2012 Eylül ayına kadar sendikanın fabrika olmadığını aktardı. Ayrıca patron tarafından yandaş sendika olan Hak-İş'in fabrikaya getirildiğini aktaran işçiler, Hak-İş Sendikası'nın temsilcisinin kimin tarafında olduğunu net olduğunu ifade ettiler.

“Biz alınlarımızı istiyoruz!”

Patronun diğer bir yöntem olarak ise yönetici değişiklikleri ile kazanılan hakları geri aldığı aktaran sendikanın işyeri temsilcisi **Erkan Ersoy**, “*Ben burada yoktum, o hakkı ben vermedim*” diyerek, yöneticilerin kazanılan hakları yok saydığını belirtti. Bu şartlar altında fabrikada bir geleceğinin olmadığını ifade eden Ersoy'un ardından Yaşar Baş, “*Bizim buradaki mücadelemiz, hak mücadelesi. İstediklerimiz şeyler absürd değil. Bu fabrikanın büyümesinden bizim hakkımız olanı istiyoruz. İlk günden bugüne üretimi 2-3 katına katladık. Biz alınlarımızı istiyoruz*” dedi.

Ayrıca fabrikada 3 tane taşeron firma mevcut ve taşeron işçilerin sayısı kadrolulardan fazla. Patronun bunu greve çıkan işçilerin direnişini kırmak amaçlı kullandığını aktaran Yaşar Baş, “*Grev kararı almadan bir gün önce yöneticiler, taşeron işçiler ile yemekhanede toplantı aldılar ve onlara maaşlarını alamayacaklarını, işten atılacaklarını söyledi*” dedi. Bu tehdidin ardından taşeron işçilerin grevin başlamaması için kendileri ile görüştiklerini belirten Baş, bundan sonuç alınamayınca patronun beyaz yakalıları kendilerine gönderdiğini ifade etti. Bütün bunlara rağmen grevden vazgeçemediklerini aktaran işçiler, son olarak emeklerinin karşılığını alana dek grevlerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

“Sağlıksızlığı yaratan koşullarla mücadele etmek gerek”

Adana: Adana'da 7 Ocak günü Adana Tabip Odası'ndan Balcalı Hastanesi'ne yürümek isteyen TTB-TÖK üyeleri T. Kürdistanı'nda yaşanan sağlık ihlallerine karşı polis saldırısı ile karşılaştıktan sonra SES şubesinde **Barış Nöbeti** tutmaya karar vermişlerdi. **Özgür Gelecek Gazetesi okurları** olarak TTB-TÖK'le röportaj gerçekleştirdik.

- **Barış nöbeti fikri ile birlikte süreç nasıl başladı?**

- TTB-TÖK olarak Adana Tabip Odası'ndan Balcalı Hastanesi'ne T. Kürdistanı'nda yaşanan katliamlara tepki göstermek ve Batı'daki halkı bu tepkiye ortak etmek amacı ile elimizde beyaz bayraklar ve üzerimizde “**Sur'da Sağlık Hakkı Yok**”, “**Cizre'de Sağlık Hakkı Yok**”, “**Silopi'de Sağlık Hakkı Yok**” yazılı tişörtlerle yürüyüş düzenlemek istedik. Polis, Adana Tabip Odası önünde TOMA'larla yürüyüşümüze engel oldu. Serbest şekilde sokakta yürümemize dahi izin göstermeyeceklerini söylediler. Yürüyüşe izin verilmemesi ve engel olunması üzerine bizler de barış nöbeti tutmaya karar verdik.

- **Nöbetin hedefleri ve anlatmak istedikleri nelerdir?**

- İlk amaç olarak T. Kürdistanı'ndaki baskıları boşa çıkarmak için barış nöbeti eylemini örgütledik. İkinci olarak da T. Kürdistanı'ndaki katliamları Batı'da da kitleye yaymak istedik. Son olarak toplumdaki demokratik kitle örgütlerini bu meşru direnişine teşvik etmek amacını güttük.

- **Bölgedeki sağlık ihlalleri hakkında bilgi verir misiniz?**

- Sağlığa bakış açımız, sağlıksızlığı yaratan koşullarla mücadele etmek, buna dayalı olarak herkesin sağlık hakkından faydalanması gerektiğini düşünüyoruz ve savaşı en önemli sağlıksızlık sebebi olarak görüyoruz. Bölgedeki durum amansız bir savaş olarak önümüzde durmaktadır. Hiç kimse en tabii hak olan sağlık hakkından faydalanamıyor ve faydalanamadığı gibi hastaneye beyaz bayraklarla giden insanlar dahi katlediliyor. O sebeptendir ki T. Kürdistanı'ndaki savaş amansız bir savaştır diyoruz. Yaşananlar tam anlamıyla vahşettir.

- **Barış nöbetinden sonra neler yapmayı planlıyorsunuz?**

- T. Kürdistanı'nda yaşanan katliamlara karşı devam eden tepki eylemlerine katılmakla beraber var olan eylemlilikleri Adana'da da devam ettireceğiz. Adana'daki hastanelerde barış nöbetleri başlatmak ve katliamlara yönelik oluşan tepkiyi batıdaki halka aktarmak ve bir duyarlılık oluşturup, oluşan tepkiyi yaymak istiyoruz.

Devrimci İşçiler'den BEDAŞ sitelerine siber eylem

H. Merkezi: Devrimci İşçiler, geçtiğimiz günlerde Bursa'daki VE-DAŞ'ta işçinin ağır yaralanırken diğer işçinin bacağının kesilmesinden dolayı iş kazasını protesto etmek için “**Hak yerseniz hack yersiniz**” diyerek BEDAŞ'ın sahibi olan Cengiz Kolin LİMAK Şirketi'ne ait çok sayıda enerji şirketinin internet sitelerine siber saldırı düzenlediğini açıkladı.

Konu ile ilgili açıklama yapan **Devrimci İşçiler**, geçtiğimiz günlerde İstanbul'da BEDAŞ'ta yaşanan işçi cinayetinde katledilen **Deniz İçli** ile BEDAŞ'ta işten çıkarılan ve direniş çadırında iken 70 TL'lik ilaçlarını düzenli alamadığı için sara hastalığından yaşamını yitiren **Murat Göçmen** isimli işçileri hatırlattı ve bu eylemi Murat Göçmen'e de attiklerini ifade etti.

YDG'den katliamlara karşı işgal!

İstanbul: 8 Ocak günü **Yeni Demokrat Gençlik** (YDG) okurları Taksim Meydan'da bulunan Burger King'i işgal ederek, T. Kürdistanı'nda katliamlara ve faşist ablukalara karşı direnen Kürt halkını selamladı. İşgal eyleminde 3 YDG okuru gözaltına alındı.

YDG okurları Türkiye Kürdistanı'nda TC'nin gerçekleştirdiği katliamları protesto etmek ve Kürt halkının sınırsız direnişini selamlamak için Taksim'de bulunan Burger King'i işgal ederek herkesi Kürt halkının direnişini büyütme davet etti. Burger King'in ikinci katından, "**Sur, Cizre, Silopi... Katliamlara karşı direniş büyütelim**" yazılı bir pankart açan YDG okurları, "**Sur, Cizre, Silopi... Ses ver**" yazılı kuşlama yaptı. Halk YDG okurlarının eylemini alkışlayarak selamladı. YDG okurları aynı zamanda, "**Kürdistan'da direnen halka bin selam**", "Biji berxwedana Sur-Cizre", "**Yılgınlık yok direniş var**" sloganları attı. **Taylan Turunç, Sezai İrin ve Baran Saraçzade** isimli YDG okurları işgal sırasında darp edilerek gözaltına alındı.

Pankart açan YDG okurları, T. Kürdistanı'nda halkın katledildiğine ve bu katliamlara karşı ses çıkarılması gerektiğine dikkat çeken ajitasyonlar çektiler. Gençler aynı zamanda, tüm gençliğin TC'nin gerçekleştirdiği katliamlara karşı sokaklara çıkması gerektiğine ve bu faşist ablukaların ancak birlik ve mücadele ile kaldırılacağına dikkat çeken ajitasyon konuşmaları yaptılar.

Gençlerin eylem yaptığı esnada polis saldırarak 3 YDG okurunu darp ederek gözaltına aldı. Çevreden geçenlerin, gençlerin gözaltına alınmasına tepki göstermesinin üzerine polis kitleye de saldırdı. Çekim yapanları engellemeye çalışan polis birkaç kişiyi gözaltına almakla tehdit etti. Gözaltına alınan gençler darp edilirken, "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**", "**Baskılar gözaltılar bizi yıldıramaz**" sloganları atıldılar.

QSD Rakka'ya ilerliyor

H. Merkezi: YPG/YPJ öncülüğündeki **Demokratik Suriye Güçleri**, Tişrin Barajı ile Ayn İsa kasabası çevresindeki operasyonlarını sürdürerek adım adım Rakka'ya ilerlediğini dile getirdi. 3 Ocak tarihinde başlatılan çetelerden temizlik operasyonunda Hasudiyê Köyü'nün alındığı belirtti.

Operasyonlarda, Kerdoşan, Kadriye Şêx, Ali Şemari, Ebu Majd köyleri IŞİD çetelerinden temizlendi. Reuters haber ajansına konuşan QSD sözcüsü **Talal Ali Sülo** ise "Rakka'ya 50 km uzaklıkta Ayn İsa kasabasındaki bazı bölgeleri kontrol altında" dedi.

CİZRE: "Bizi evimizden havan topu atarak çıkardılar"

Valinin kesin kararı ile ilçeye giriş çıkış kesinlikle yasak. Ablukanın başladığı günden bugüne silah ve top sesleri 7 gün 24 saat susmuyor. Bizim kendi oturduğumuz ev Cudi'nin hakim noktasında idi. Evimizi boşaltmamız için baskı yaptılar ancak biz boşaltmayınca eve havan topu atarak bizi evden çıkardılar. Şu anda ise keskin nişancıların, çakalların, akbabaların mekanı oldu evimiz... Tüm noktalara hakim bir konumda olduğu için oradan daha iyi görebiliyorlar her yeri.

Çocuklar dahi sese alıştı, korkmuyorlar! Oyun gibi geliyor. Artık ne korku kaldı ne de başka bir şey! Şu anda top ve silah seslerinden daha çok insanlar kimyasal silahtan korkuyorlar. Kimyasal silah kullanacaklarına dair dedikodu yayıyorlar ve halkı tedirgin ediyorlar. Tankla

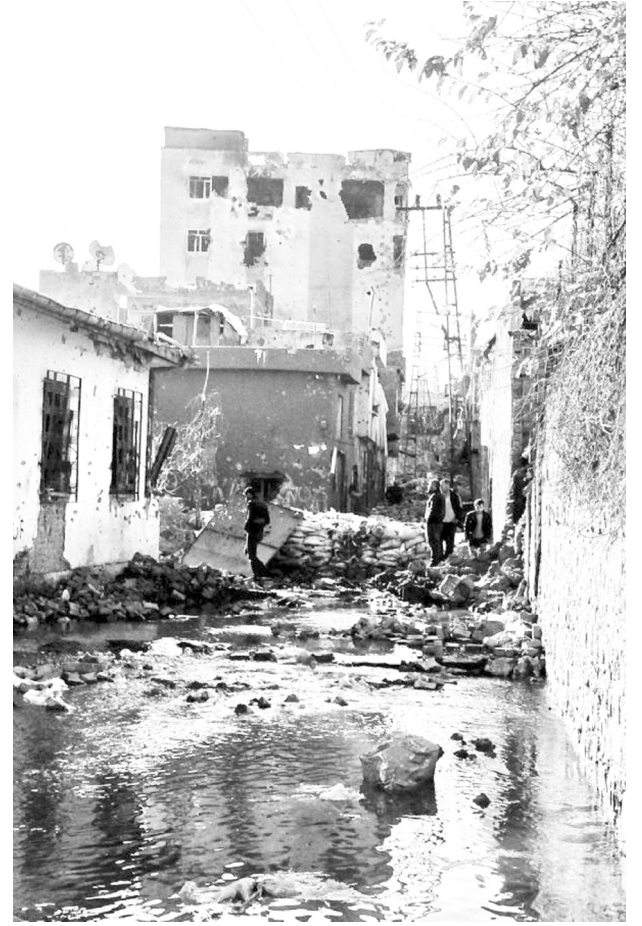
topla korkutmadıkları halkı kimyasal silahlarla korkutmaya çalışıyorlar. Planları bellidir ama uygulayamayacaklar...

Şu ana kadar attıkları silahlardan ve toplardan net 31 kişi hayatını kaybetti. Ölenlerin içerisinde en çok çocuk var. Anne karnında yedi aylık çocuktan 70 yaşındaki amcaya hepsinin cenazeleri morgda defnedilmeyi bekliyor. Böyle devam ederse bu sayı daha artacak...

Burada yasaklı savaş 14 Aralık'ta başladı ve hala devam ediyor. Tank ve toplarla saldırılarına rağmen günlerdir mahallelere hala giremedi-

ler. Belirli yerler dışında içeriye girmeye cesaret edemiyorlar. İstedikleri kadar çabalasınlar buraları onlara bırakmaya hiç niyetimiz yok! Mahallelerimizi savunmaya ve beklemeye devam edeceğiz...

(Cizre'den bir ÖG okuru)

"Dargeçit'i sorarsanız eğer, Kobanê'den hallice"

Hani duyunca çok üzülümüz haberler vardır ya bir ya da birkaç insanın başına gelen kötü bir vaka mesela, o an üzülürüz, belki kahroluruz ama yapacak bir şey yok der geçeriz. Bizim başımıza gelmemesi için dua ederiz belki, önlem alırız... İşte yine böyle bir haber duydu-nuz. Dargeçit'te sokağa çıkma yasağı 19. gününde, şu ana kadar ölen ve yaralanan insan ve hayvan sayısı, yıkılmış evler... Ve buna benzer tonla haberler var! Peki, bu haberi duyunca sadece kendi başımıza gelmemesi için dua edip sonra keyfimize mi bakmalıyız? Bunlar o kadar basit, sıradan haberler mi? Burada savaş var! İnsanlar katlediliyor sebepsiz ve nedensiz. Hem insanların katledilmesinin bir nedeni olabilir mi? Bu mudur insanlıktan anladığımız? Yaşanan vahşete nasıl sessiz kalabiliriz ki? Her duyan ya da her okuyan görmezden gelirse, sonuç? Ben söyleyeyim sonucu, yarın siz de bir yerlerde ak babalar tarafından katledilirken bir başkası izleye durur; hatta üç maymunu oynar; görmez, duymaz ve söylemez...

Şimdi bu haberi okuyan-duyan değil de yaşayan biri olarak aktarmak isterim. Gece çatışma sesleri

başladı. Ertesi gün de devam etti. Ve akşam saatlerinde sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Tamı tamına 19 gün aralıksız devam etti. 19 gün süreli bir savaş halinde olmak ve sesinizi duyuramamak ne kötü! Yasağın üzerinden günler geçti. Ancak yasaktan günler sonra bile her gün yeniden yasağın gelme ihtimali olduğu haberi yayılarak göç etmemiz isteniyor. Yaktılar olmadı, yıktılar olmadı, katlettiler yine olmadı! Çünkü tüm bunları yaparken halkın memleketini terk etmeme konusunda ne kadar inatçı ve kararlı olduğunu unutuyorlar. Üstelik dünya üzerinde en inatçı halkın Kürtler olduğunu hiç anlamıyorlar ya da kabullenemiyorlar.

"Gidenler de var ancak kızgın değiliz!"

Ama siz ne kadar inatçı olursanız olun eğer çocuklarımızın canı tehlikedeyseniz bazen aklınıza kaçmak gelebilir... Bu yüzden kaçanlara da kızıyoruz. İnsanları yerinden-yurdundan edenlere kızıyoruz ve bütün öfkemiz onlarıdır... Hem kim ister ki yaşadığı yeri terk etmeyi? Evini,

kültürünü, dilini bırakıp ardına bile bakmadan kim ister... Buradan gidenler arkasına baka baka gidiyor. Tekrar geri geleceği ve savaşın izlerini silip süpürüp atacağı günlerin hayalini kurarak...

Yasaktan sonra Dargeçit'in son halini merak ediyorsanız şöyle anlatayım; Kobanê ile hemen hemen aynı vahamette. Yani Kobanê'den hallice... Kiminin en yakınları katledilmiş, kimi hastasını yasaktan kaynaklı hastaneye götürememiş, kiminin geçimini sağladığı hayvanlar telef olmuş, kiminin yıllarca emek vererek sahip olduğu evi yıkılmış ve eşyaları yakılmış, kiminin... Galiba saymaya ne kelimelerin ne de benim gücüm yetmeyecek! Herkesin daha da anlayacağı bir şekilde söyleyeyim; bunca vahşete ve katliama rağmen halkın büyük çoğunluğu kaçmıyorsa gerisini siz anlayın ve Kürt halkının direngenliğini herkes anlasın...

(Bir Özgür Gelecek okuru)

Wan'da 12 gence polis infazı!

H. Merkezi: Wan Edremit'te bir eve 10 Ocak günü sabah saatlerinde özel hareket timleri tarafından baskın düzenlendi. Evde bulunan ve yaşları 18-25 arası olan 12 genç infaz edildi. İnfaz edilen gençlerin çoğunun kafasından vurulduğu kaydedildi.

Fırat Haber Ajansı'nda yayımlanan habere göre; görgü tanıkları, gençlerin üzerinde sivil elbise olduğunu ve çatışmadan sonra cenazelerin yanında sadece bir kalaşnikof silah bulunduğu,

bulunan silahında polis tarafından bırakılmış olabileceğinden şüphe ettiklerini söylediler. Valiliğin açıklamasına göre gençlerle çatışma yaşanmış ve bu çatışmada 1 polis ölürlen, 2 polis de yaralanmıştır.

Bölgeye giderek incelemelerde bulunan HDP Wan Milletvekili **Lezgin Botan**, polis içerisindeki kaynaklardan öğrendikleri bilgilere göre polisin gençlerin kaldığı eve baskın yaparak gençleri infaz etme emri aldıklarını söyledi.

"Polis 'inceleme' yaptı"

Botan, şöyle devam etti: "Polisin olay

yeri incelemesini kendi başına yapması, delilerin karartılması anlamına geliyor. Olay yeri savcısının mutlaka orda olması ve bize bu konuda doğru bilgiler aktarılması gerektiğini, kamuoyunun bu konuda bizden bir açıklama beklediğini belirttik. Ancak savcının orada olmadığını tespit ettik" dedi.

Baskında yaşamını yitiren 12 kişinin cenazesinin Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Dursun Odabaşı Tıp Merkezi'ne götürüldüğü belirtilirken haberi takip eden İMC TV kameramanı **Mehmet Dursun** ve muhabiri **Bekir Güneş** gözaltına alındı.

"Yas tutmayacak, isyan edecek ve direneceğiz"

Ankara

İzmir

H. Merkezi: Silopi'de 5 Ocak'ta **Sêvê Demir, Fatma Uyar ve Pakize Nayır**'ı katledilmesi protesto- ları ile 9 Ocak 2013'te Paris'te katledilen **Sakine Cansız, Leyla Şaylemez ve Fidan Doğan**'ın anmalarının aynı döneme gelmesi ile kadın direnişi ve eylemleri sokağa taşıdı. Erkek egemen devlet de kadınların hemen her eylemine saldırarak ya da taciz ederek kimliğini bir kez daha ortaya koydu.

Ankara

YDK 9 Ocak'ta T. Kürdistanı'nda yaşanan kadın katliamlarına ve politik-örgütlü kadınlara dönük infazlara karşı Kuşulu Park'ta bir fotoğraf sergisi açtı. "**Faşizmin postalları özgür kadın ruhunun direncinde yok olmaya mahkumdur**", "Cizir, Farqin, Nusaybin, Sur... Yaşamak bir direnme oldu zulme", "**Erk şiddetine karşı özsavunmaya**" yazılı dövizleri de çevreye asarak insanların dikkatini bu alana çekti.

Gün boyu slogan atan kadınlar cenazesi 7 gün sokakta bırakılan Taybet İnan'ın oğlunun yazdığı mektubu okudu. Ayrıca, Ankara Kadın Platformu'nun Dikimevi'nden Kızılay'a kadın zinciri oluşturma eyleminin bomba ihbarı nedeniyle iptal edilmesinin de devletin mücadele eden örgütlü kadınlara yönelik bir sindirme politikası olduğu teşhir edildi.

10 Ocak: YDK'lılar fotoğraf sergisini ertesi gün de Konur Sokak'a taşıyarak etkinliklerini sürdürdüler. Kadınlar sergi, bildiri dağıtımını ve ajitasyon konuşmaları yaparak katliam ve büyütülen direnişe vurgu yaptılar.

Daha sonra akşam saatlerinde Yüksel Caddesi'nde İnsan Hakları Anıtı önünde buluşan kadınlar bir eylem gerçekleştirdi. "**Faşizmin postalları özgür kadın ruhunun direncinde yok olmaya mahkumdur**" yazılı pankart açan kadınlar bir açıklama yaptı.

İzmir

* 8 Ocak akşamı Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde İzmir Barış Bloku tarafından yapılan eylemde "**Savaş kadınlar için ölüm, göç, tecavüz demektir**" yazılı

pankart açılırken Partizan, YDK ve YDG de eylemde yer aldı. Çok sayıda çevik kuvvet ve sivil polis yığınak yaparken "yasa dışı slogan" atıldığı iddia edilerek saldırı yapılacağı uyarı anonsu sık sık yapıldı. Yapılan açıklamada "*Sarayın tüm topluma reva gördüğü bu ablukayı mutlaka dağıtacağız*" denildi.

* 9 Ocak günü KJA, HDP Kadın Koordinasyonu ve HDK Kadın Koordinasyonu tarafından düzenlenen eylem Yeni Demokrat Kadın da katılırken "**Yas tutmayacağız, mücadelemizi yükselteceğiz, direneceğiz**" yazılı katledilen kadınların fotoğraflarının bulunduğu bir pankart açıldı. "Şehid namirin" sloganının atılmaya başlamasıyla beraber "yasadışı slogan atıldığı" iddiasıyla polis kitleye saldırdı. En az 35 kişi darp ve işkenceyle gözaltına alındı.

İstanbul

* 6 Ocak günü Barış için Kadın Girişimi Silopi'de 3 siyasetçi kadının katledilmesine dönük protesto eylemi gerçekleştirdi. "**Pakize, Seve, Fatma üzgünüz öfkeliyiz! Silahlar susun barış konuşsun**" yazılı pankartının açıldığı eylem YDK da katıldı. Öfkelerini sloganlara sığdıramayan kadınlar ayrıca sessizlik eylemi gerçekleştirdi.

* **Galatasaray Lisesi:** 8 Ocak günü Galatasaray Lisesi önüne çağrı ayapan KJA eylemine YDK'lılar da katıldı. "*Bu katliamlar bizim onurlu duruşumuza, ideolojimize, özgürlük sevdamıza, Kürt kadınının öncülüğünü yaptığı özgürlük çizgisindedir*" şeklinde

açıklama yapılan eylem slogan ve zılgıtlar eşliğinde sonlandırıldı.

* Fransız Konsolosluğu:

KJA Sakinelerin katledilişlerinin 3. yıldönümü için Taksim'de bulunan Fransız Konsolosluğu önüne siyah çelenk bırakarak protesto eylemi gerçekleştirdi. Eyleme PŞTA ve YDK da katıldı. Polisin provoke etmeye çalıştığı eylemde konuşan Sebahat Tuncel, "*Fransa'nın olduğu kadar Türkiye'nin de sorumluluğu var çünkü MİT'le ilişkisi olduğuna dair belgeler var*" dedi.

* **Esenyurt:** Esenyurt Meydanı'nda HDP, HDK ve KJA tarafından bir eylem düzenlenen eylem aralarında Partizan okurları ve YDK'lıların da bulunduğu çok sayıda kişi katıldı. "**Özyönetimle örgütleniyoruz, Saraların ruhuyla özgürleşiyoruz**" pankartının açıldığı eylemde yapılan açıklamaların ardından kadınlar oturma eylemi gerçekleştirirken polis kitleye biber gazı ve tazyikli suyla saldırdı. Çok sayıda kişinin gözaltına alındığı eylemde kitle ara sokaklarda barikat kurdu.

Adana

Adana Kadın Platformu 7 Ocak günü İnönü Meydanı'nda biraraya gelerek "**Silahlar sussun yaşam konuşsun, Fatma, Seve ve Pakize'yi unutmayacağız, unutmaya- cağız**" dedi. Açıklamada Temmuz ayından bu yana polis ve askerlerce 79 kadının katledildiği, beyaz bayraklarla evlerinden sokağa çıkan kadınların dahi vurulduğu belirtildi ve "müzakere süreci başlasın" talebi dillendirildi.

"Kadın düşmanı sömürücü sistemi yıkacağız"

H. Merkezi: TKP/ML Hapishane Kadın Komitesi, başta T. Kürdistanı olmak üzere politik ve örgütlü kadınlara yönelik imha politikalarına karşı açıklamada bulundu. Kadın Komitesi, devlet tarafından katledilen kadınlara her gün yenilerinin eklendiğini hatırlatarak bunun tesadüfi bir durum olmadığını ifade etti. "*T. Kürdistanı'nda en çok kadınlar özyönetimi kararlılıkla sahiplenmekte; mahallelerini, dillerini, kültürlerini korumak için en önde yer almaktadırlar. En çok ezilen kadınlar, sistemin sınırlarını hızlı ve radikal bir şekilde aşılıyorlar*" denilen açıklama-

Göğün yarısı

"Önce kadınları vurun" emrine karşı kadın direnişi

Eileen MacDonald isimli bir kadın gazeteci tarafından 1980'li yılların son dönemlerinde kaleme alınan "**Önce kadınları vurun**" isimli kitapta "Önce kadınları vurun" emrinin ilk olarak Batı Almanya'da istihbarat ve devletin katil örgütlenmelerine verilen talimatların başında olduğu bilgisi yer alıyor. Alman bir istihbaratçı olan **Christian Lochte** "*Hayatını seven herkes için önce kadınları vurmak çok akıllıca bir düşüncedir*" diyerek Batı Almanya devletinin senelerce kabul etmediği bu politikayı aslında ne kadar içselleştirdiğini göstermiş oldu.

Şimdi "Önce kadınları vurun" talimatı; TC devletinin devreye soktuğu savaş konseptinin bir kuralı olarak hayata geçirilmiş durumda. Sadece 2015'in son 5 ayında 7 kadın infaz edilirken 31 kadın da keskin nişancılar tarafından T. Kürdistanı'ndaki sokağa çıkma yasakları ve abluka sırasında katledildi. 2016'nın ilk saatlerinden itibaren süren bu emir 4 Ocak günü Silopi'de 3 kadın siyasetçinin katledilmesi ile hayata geçirildi. Senelerini Kürt siyaseti içerisinde bedel ödeyerek harcayan DBP PM üyesi **Sêvê Demir**, Silopiye Halk Meclisi Eşbaşkanı **Pakize Nayır** ve KJA üyesi **Fatma Uyar** devlet saldırılarında kaldıkları evde yaralanmış, ancak katil güçler 3 kadın ve hala kimliği tespit edilemeyen bir erkeği yaralı olarak ele geçirmelerine rağmen kurşun yağmuruna tutarak katletmişlerdir.

Katledilen 3 kadın tıpkı Ayşe Buruntekin, Emire Gök, Zeynep Yılmaz, Hediye Şen, Cahide Çakıl, Taybet İnan, Günay Özasan, Dilek Doğan, Dilan Kortak, Yeliz Erbay, Şirin Öter... ve adını sayamadığımız savaşın direngen, fedakar, kararlı, mücadeleciler yüzleri olan kadınlar barikatın, direnişin en ön saflarında yer aldılar. Abluka ve katliamların devam ettiği günden bugüne katledilen onlarca kadın mücadelesinde en önde yer almayı bırakmadığı için katledildiler, infaz edildiler. Bundandır ki kimse devrimci, yurtsever kadınların katliamlarının tesadüf olduğunu söyleyemez.

DAİŞ için Rojava'da, Kobanê'de destan yazan YPJ'li kadınların korkusu neyse TC için Türkiye'de de ön saflarda savaşan, örgütlenen, sokağa çıkan kadınlar, kendilerine ve katliamcı politikalarına direnç gösteren kadınlar aynıdır. Devlet ve polisi, kadınlara bu "bilinçle", bu korku ve nefret duygusuyla ile saldırıyor. 3 yıl önce neredeyse aynı tarihlerde katlettiği Sakine, Fidan ve Leyla'nın ardından yurtsever 3 kadını daha katleden devlet kadınların özgürlük, devrim ve değişim mücadelesini yok edemeyecektir.

Örgütlü ve politik her kadın "**Önce kadınları vurun**" talimatının tehdidi altındadır. Bu tehdide verilecek en güçlü yanıt, kadın direnişi ve isyanını güçlü ve radikal biçimde açığa çıkarmak olmalıdır. Kadın örgütlülüğünü güçlendirmek, kadın eylem ve birlikteliklerinin içerisinde daha aktif bir şekilde yer almak, tüm koşullarımızı zorlayarak T. Kürdistanı'na akın etmek kendi cephemizde faşizmin, erkek egemen sistemin saldırganlığına verilecek en güçlü cevap olacaktır. İnfaz edilen, keskin nişancıların katlettiği kadınlar bugün ataerkiye karşı verdiğimiz mücadelenin abideleri olarak direniş ve isyanımıza eklenmeli, bu direniş ve isyan daha örgütlü ve güçlü bir şekilde sokağa dökülmelidir. Öfkemizin büyüdüğü ve sabrımızın taşıdığı şu günlerde bunun başka bir alternatifi, başka bir yolu yoktur.

da kadınların, kendilerine yeni bir hayatın kapılarının açıldığı özyönetimin savunması ve inşası dışında kalmayı reddettikleri belirtildi.

Türkiye'de de direndikleri için, savaşçıları için önce kadınların vurulduğuna dikkat çekilen açıklamada, "*Ayşe Buruntekin, Emire Gök, Zeynep Yılmaz, Hediye Şen, Cahide Çakıl, Taybet İnan, Günay Özasan, Dilek Doğan, Dilan Kortak, Yeliz Erbay, Şirin Öter... ve adını sayamadığımız savaşın direngen, fedakar, kararlı, mücadeleciler yüzleri olan tüm kadınlara, TKP/ML'li kadınlar olarak söz veriyoruz ki; bu zulüm kaleleri yıkılana dek, kadınlar özgürleşene dek mücadeleye bayrağını yükseklerde tutacağız ve kadın düşmanı sömürücü sistemi yıkacağız*" denildi.

Bazıları, 21. yüzyılın ilk çeyreğini 20. yüzyılın aynı dönemlerine benzeştiriyor. Özellikle Ortadoğu açısından bakıldığında bu benzeştirmenin belli bir gerçekliğe tekabül ettiğini görüyoruz. Fakat elbette ki, bizim bu belirlememize Marks'ın "Loius Bonaparte'nin 18. Brumaire"ndeki ünlü sözlerinin eşlik etmesiyle! Marks şunları söyler; "Hegel, bir yerde, şöyle bir gözlemlerde bulunur: tarihsel bütün olaylar ve kişiler, sanki iki kez yinelenir. Hegel eklemeyi unuttu: ilkinde trajedi olarak, ikincisinde kaba güldürü olarak." (age, s. 13)

Osmanlı'nın dağılması/parçalanması sürecinde emperyalist ülkelerin Ortadoğu'yu kendi çıkarlarına göre aralarında bölüştürdükleri bilinir. Halkların bu emperyalist müdahalelere karşı ayaklanmaları söz konusu olduysa da merkezi önderlikten yoksunlukları, ideolojik perspektiflerindeki darlık, işbirlikçi yerel yönetimlerin dalgakıran görevi görmesi gibi nedenlerle başarılı olamadılar. Emperyalistlerin oluşturduğu sınırlar ve kurulan rejimler, yaklaşık 100 yıldır yaşanan tüm ayaklanmalara, karmaşaya rağmen varlıklarını sürdürdüler. Bütün bu süreçte Kürt ulusu yok sayılmıştır. 20. yüzyılın başında Kürt toprakları emperyalist merkezlerdeki masa başlarında parçalanmış, bölünmüştür. Kürtler, bir ulus olarak çok geniş bir coğrafyada yaşıyor olmalarına rağmen oyalamalarla, hileyle; bunlar yetmediği zamanlarda katliamlarla, sürgünlerle kendilerini istedikleri gibi yönetmekten alikonuldular.

Şimdi yine bir "paylaşım savaşı" yaşanıyor. Bu savaş başta T. Kürdistanı ve Suriye olmak üzere canla, kanla veriliyor. Diğer taraftan da emperyalistler ve yerli işbirliklerinin "diplomasi" denilen hile ve entrikayı içeren yöntemlerine karşı verilen bir savaş! Yaklaşık 100 yıl önce imzalanan Skyces-Picot gibi, bu sefer de mevcut kaos ve karmaşadan kendi çıkarları doğrultusunda bir anlaşma çıkarmaya çalışıyorlar. Evet, tarihsel olaylar yineleniyor. Ama tam da Marks'ın vurguladığı

gibi oluyor. Bu sefer başta Kürtlerin örgütlü olduğu ulusal demokratik gücün, egemenlerin planlarının "kaba bir güldürü" haline gelmesine yol açıyor. 100 yıl sonra tekrar T. Kürdistanı'nda ve Ortadoğu'da halkların lehine ortaya çıkan bir seçenek mevcuttur. Bu seçeneğin, ezilen kesimlerin desteğini alması durumunda, yaşam bulabilme olasılığı çok yüksektir. Bu nedenle, ele geçen bu tarihsel fırsatın bütün devrim ve demokrasi güçlerince doğru bir şekilde kullanılması için çalışmaların yoğunlaştırılması ve savaş gerçekliğine uygun ideolojik-politik-örgütsel ele alışlara gidilmesi gereklidir.

Rüya ve kabus arasındaki çizgi incedir

2013'le birlikte başlatılan ve adına çözüm süreci denilen bir dönem geride kaldı. Bu sürecin en başından itibaren hem PKK lideri A. Öcalan hem de PKK, nihai hedeflerinin Demokratik Özerklik olduğunu net olarak ortaya koymuştu. Artık tarihsel olarak Kürtlerin bir statüye sahip olmasının zorunlu olduğu vurgulanıyordu. Devlet ise en başından itibaren süreci, oyalama ve tasfiye amaçlı kullanmak istedi. Görüşmeler süresince kalekollar kuruldu, sınırlara barajlar inşa edildi. Hendekler kazıldı, duvarlar örüldü. Elbette ki bu çelişkili durum bir yerde sonlanacak ve her iki tarafta siyasetin bir üst aşamada yürütülme hali olan savaşla oluşan kördüğümü çözmeye çalışacaktı. Devletin açıkça yaptıkları, bu savaşa hazırlıkken KUH'un da bu olasılığı göz önünde tuttuğu çıkan sonuçla birlikte net bir şekilde ortadadır.

Türk devleti kurulduğundan bu yana en şiddetli savaşlardan biri yaşanmaktadır. Devlet Botan illerini, ilçelerini olduğu gibi boşaltmaya çalışıyor. Bu savaşta kaybetmesi durumunda artık hiçbir oyalama taktiğin, hiçbir tasfiyeci politikanın tutmayacağını biliyor, buna göre yükleniyor. Planlarına göre boşaltılan şehirler yeniden imar edilecek. Havuz medyasında bu konu, TOKİ başlıklarıyla birlikte öne çıkarılıyor. Bunun yanında bazıları

"Kaba güldürü"nün güncelliği

1848-1850 devrimci dönemi boyunca Fransa'daki barikat savaşlarını anımsatıyor. Devrimin yenilmesinden sonra Fransız devletin başta Paris olmak üzere büyük kentleri, geniş ve uzun caddeleri planlayarak yeniden inşa ettiklerini hatırlatıyorlar.

"Fransa'da Sınıf Savaşları" kitabının önsözünde Engels, bu süreci ve devletin çıkardığı sonuçları anlatmaktadır. Kentlerin yeniden inşa edilmesi dışında şehirlerde kurulan garnizonların sayısının artırılmasından, bunların hareket kabiliyetinden, teknik donanımının yetkinleştirilmesinden vs. bahseder. Anlaşılan devlet yetkilileri ve havuz medyasındaki kalemşörleri bu deneyimleri epey incelemişler ki, çözüm süreci boyunca kırsal alanda kurulan kalekolların şehirlerde kurulması hedefleniyor. Özcesi devlet, mevcut savaştan galibiyetle çıkması durumunda Kürt ulusuna yönelik baskı, şiddet politikasını daha üst bir boyutta sürdüreceğini açıklamış oluyor. Elbette ki farklı biçimler olsa da bu savaştan devletin galibiyetle çıkması demek, tüm Türkiye'de faşizmin koyulaşması anlamına gelecektir. Fakat devlet yetkilileri ve kalemşörlerine hatırlatmalıyız ki; 1848 devrimlerinden sonra Paris baştan sona yıkılıp yeniden inşa edildiği halde 1871 Paris Komünü engellenememiştir. **Çünkü yıkılmayan tek kale kitlelerdir.**

Faşizmi koyulaştırma hedefi, en üst makamdan Erdoğan'ın Hitler örneğini vermesiyle adeta itiraf edilmiştir. Bu ne sonradan düzeltilmiş gibi dil sürçmesidir ne de yanlış anlaşılmalıdır. Osmanlılık hayallerinin gerçekleşebilmesi için kafalarındaki rol model Hitler'dir. Hitler hayranlığı Türkiye devletinde yeni değildir. Hitler'in başa gelip de komünistleri, Yahudileri kovuşturmaya başlamasından sonra, o zaman iktidarda olan CHP yönetiminin eliyle Almanya ile çok yakın ekonomik-askeri ilişkilere girilmiştir. Silah yapımında kullanılan birçok maden Türkiye'den gönderilmiş, "akademisyenler" Hitler Almanya'sındaki üniversitelere rağbet etmeye başlamıştır. Ama yine dönüp dönüp Marks'ın tarihi sözüne geliyoruz. O dönem Hitler'e duyulan hayranlık, dünyadaki konjonktürün etkisi ile ve içerdeki devrimci muhalefetin yokluğuyla Türkiye'nin başını çok ağrıtmadı. Ama içinden geçilen süreçteki Hitler hayranlığının özellikle Kürt hareketinin kazanımları karşısında kaba bir güldürü olacağı açıktır! Ayrıca her ne kadar 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan yenilgi çıksa da emperyalist bir devlet olan Almanya'nın hareket etme marjı, saldırganlık potansiyeli ve savaşçı niteliğiyle diğer emperyalistlerle olan işbirliği ile Türkiye'nin şu an dış politikada da sıkışmış olan halini uluslararası durumu karşılaştırdığımızda Hitler olma rüyasının hızlıca kaba güldürüye dönüştüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz. Ki Hitler'in akıbetini de burada hatırlatmakta fayda var.

Mücadeleyi birlikte büyütmek zorunludur

T. Kürdistanı'nda savaşın diğer tarafı olan Kürt hareketi de askeri adımlarla politik adımları birbirini güçlendirir tarzda atmaya devam ediyor. Özyönetim ilanları ve buna paralel geliştirilen savunma yöntemleri ve son zamanlarda birçok şehirde oluşturulan Yekitiya Parastina Sivil (YPS, Sivil Savunma Birlikleri) savaşın yeni nitelikte sürdürülmesinin göstergeleridir. Savaş artık sadece örgütlenmiş askeri birliklerle değil yerel halkla birlikte verilme aşamasına gelmiştir. Zaten devletin boşaltma adımı da bununla ilgilidir.

Bununla birlikte 26-27 Aralık günlerinde olağanüstü toplanan DTK'nın hazırladığı ve DBP, HDP ve HDK'nın desteklediği özerk yönetimlerle ilgili siyasi çözüm deklarasyonu da Kürt hareketinin taleplerini açık ve net bir şekilde tüm Türkiye kamuoyuna açıklaması açısından önemlidir. Devlet, topyekün bir şekilde AKP'sinden CHP'sine, bürokrasiye, yargısına, basımına kadar bu deklarasyonu "ihane" olarak tanımlamıştır.

Bu nedenle dokunulmazlıkların kaldırılması, belediye başkanlarının görevden alınıp yerlerine kayyum atanması hemen gündeme geldi. Deklarasyonun maddeleri üzerinde bu yazımızda durmayacağız. Deklarasyonda ülke geneli için demokratik özerklik modeli öneriliyor. Buna göre kültürel, ekonomik, coğrafi yakınlıklar dikkate alınarak oluşturulacak demokratik özerklik; bölgeler, bölge ve kent meclislerinin özyönetim organları tarafından Türkiye'nin yeni demokratik anayasasının temel prensipleri çerçevesinde yönetilecek. Eğitim, ulaşım, vergi toplama, sağlık ve tedavi gibi şu anda merkezi olarak yapılan faaliyetlerin yerel yönetimlere devredilmesi isteniyor.

Bu taleplerin devletin dönüşüme uğratarak "yeni demokratik anayasa" yapılması sağlanarak yaşama geçebilmesi faşizmin fitratına aykırıdır. Bu taleplerin yaşama geçmesinin Türkiye'de demokratik devrimi gerektirdiği açıktır. Şunu net olarak vurgulamalıyız ki; bu taleplerin hepsi bizim demokratik devrimin kapsamında sahiplenmemiz, savunmamız gereken taleplerdir. Dolayısıyla demokratik devrim hedefiyle bu talepleri de kapsayan şekilde ve Kürt hareketiyle her alanda ortak hareket etmenin koşulları yaratılmalıdır. Hitler'e özentinin had safhaya vardığı koşullarda tüm devrimci ve demokratik güçlerin biraraya gelebilmesi, asgari müşterekler üzerinden mücadeleyi büyütebilmeleriyle tarihin ikinci tekrarının egemenler için kaba bir güldürü; ezilenler içinse zafer olmasını sağlayabiliriz. Devletin varlığı, yıkılması vs. konularda aramızda olan ideolojik-politik farklılıklar; düşman karşısında ortak mücadeleyi büyütmeye ve tüm ezilenlerin yanında olma perspektifiyle pratik alandaki ortaklıklara hiçbir zaman engel olmamalıdır. Bu anlayışla ileri atılmak, yaratıcılığı ve militanlığı kuşanmak görevimizdir.

Özyönetim ilanlarına karşı TC hamlesi; siyasi, ekonomik izolasyon ve askeri abluka!

T. Kürdistanı'nın, Türk egemen sınıfları ve emperyalist efendileri açısından gerek doğal zenginlikleri gerek hammadde ve yeni yatırım imkânları boyutuyla olsun; gerekse de işsiz, güvence-siz yoğun, genç nüfus yapısıyla olsun ilgi çeken, iştahlarını kabartan bir bölge olduğunu biliyoruz. Ancak kavga ve gürültüden korkan sermayenin, bölgede süren savaştan, Kürt Ulusal Hareketi'yle TC güçleri arasında yaşanan çatışmalardan vb. dolayı rahatça at koşturup, istediği gibi ve istediği kadar yatırım yapıp sömüremediğini de biliyoruz.

2013'te PKK ile TC arasında (yeni-den) başlayan müzakere ve "çözüm" süreciyle birlikte PKK'nin ateşkes ilan edip, silahlı güçlerini sınır dışına çekmeye başlamasıyla beraber; prim, teşvik vb. biçimindeki devlet desteğini de arkasına alan sermaye, bölgeye çıkartmalarda bulunup, yatırımlar yaparak "uçma" hayalleri kurmaya başlamıştı.

Ancak TC'nin; Kürtlerin Suriye'de Rojava Devrimi'yle elde ettiği kazanımlar, DAİŞ ve diğer cihatçı çetelerin karşısında yarattığı direniş mevzileri, Türkiye'de Kürt güçlerinin oluşturduğu ve geliştirdiği örgütlülükler, ülke genelinde yarattığı demokratik mevziler ve 7 Haziran seçim başarısı olmak üzere, genel olarak Ortadoğu coğrafyasında Kürtler lehine değişen dengelerden dolayı paniğe kapılarak, topyekun bir saldırı süreci başlatması ve "müzakere" masasını devirmesiyle Kürt Ulusal Hareketi de kendi ifadesiyle "devrimci halk savaşı"na başlatıp, birçok Kürt il ve ilçesinde özyönetimlerini ilan ederek öz savunmasını oluşturdu. Çatışmaların yoğunlaşmasıyla savaşın yükselmesi ile sermayenin "uçma" hayalleri tehlikeye düştü ve bölgeden adeta kaçmaya başladı.

Ekonomik abluka da dahil bu topyekun saldırı ve bastırma hareketi, kuşkusuz bir devlet politikasıdır. Zira ırkçı, tekçi bir ideolojiye sahip olan faşist TC için Kürt Ulusal Hareketi'nin bölgede özyönetim ilan etmesi demek aynı zamanda faşist TC'ye meydan okuması, "sen vermezsen ben alırım" demesi ve faşist tekçi statükoya ciddi bir darbe vurması anlamına da gelmektedir. TC özyönetim ilanlarını kendi için büyük bir tehdit olarak okumakta. Ve adı konulmamış **bölgesel bir iç savaş** ilan ederek var gücüyle direnişi bastırma için saldırmaktadır. Faşist devlet bekası söz konusu olunca her tür saldırı, abluka ve kırım devreye sokmaktan çekinmemektedir. Bugün bir nevi Cizîr, Silopiya, Farqin, Nisebîn, Sûr vd.'de inkar ve imhaya dayalı kırım provasını yapıyor devlet.

Öyle ki devlet, direnişin mevzisi olan bölgelerde sokağa çıkma yasakla-

rı ilan edip; buraların elektriğini, suyunu kesip sokakları, evleri bombalarken halkı da katlediyor. Bölgenin doğusunda sınır kapılarını kapatıp, hem Kürdistan'ın diğer parçalarıyla hem de Ortadoğu ile bağıni kesmeye çalışırken; batısında ise bölgeye giriş-çıkışları yasaklayarak, hava ve kara ulaşımını engelleyerek bölgeyi tam bir abluka altına alıp, siyasi, ekonomik ambargo uygulayarak tecrit edip, kendi içinde boğmak istemektedir. Direnişi kan ve katliamla bastırmaya çalışırken halkı da açlık ve susuzlukla "terbiye" etmeye çalışmaktadır.

Özyönetimin ilan edildiği, çatışmaların ve direnişin yoğunlaştığı ilçe ve mahallerinin çoğunluğu '90'larda köyleri yakılan, yıkılan, zorla göç ettirilen, katliamlara uğrayan, ölümlerden kaçıp şehirlere sığınan ve kendilerini açlığın, yoksulluğun, işsizliğin, çarpık yapılaşmanın vb. içinde bulan insanların oluşturduğu bölge halkına, eğitim, sağlık, alt yapı gibi hizmetler yeterince ulaşamadığı gibi milli gelirden en düşük pay düşüyor.

T. Kürdistanı'nda devlet halka değil, savaşa yatırım yapıyor. Bütçeden bölge için ayrılan ödeneğin büyük bölümü halkın ihtiyaçlarına, onların sorunlarını çözmeye değil, halka karşı yürütülen savaşın harcamalarını karşılamak için kullanılmaktadır. Kısaca gelir dağılımındaki uçurum, bölgenin var olan açlığı, yoksulluğu, işsizliği yetmiyormuş gibi devlet, özyönetimleri ve öz savunma taktiği olan hendek ve bariyerleri bahane gösterip, direnişi boğmak için aylardır sürdürdüğü sokağa çıkma yasakları, abluka ve mahalleleri, işyerlerini, evleri bombardımana tutarak harabeye çevirmiş, böylelikle bölge ekonomisini daha da çıkmaza sürüklemiştir. Sadece 2015'in ilk 11 ayında 11 bin 354 esnaf iflas edip, kepenk kapatmış durumdadır. İhracat düşmüş, turizm bölgede bitme noktasına gelmiş

bulunuyor. 2015'te bölgeye yapılan 1 milyar TL'lik teşvikli yatırım askıya alınmış, şirketler arasındaki ticari faaliyetler yüzde 70 oranına düşmüştür. Küçük üretimin ve üreticiliğin hakim olduğu bu olumsuz tabloda, ekonomik yıkımdan en fazla etkilenen ise kendisini yenileyecek sermayesi olmayan küçük üretici ve esnaf işyerlerinin kapanmasıyla işinden olmuş, işsiz kalmış binlerden oluşan yoksul halk ve onların daha fazlası açlık, yoksullukla burun buruna kalmıştır. Devlet desteğiyle bölgeye yatırım yapan komprador burjuvazinin zararı ise yine devlet karşılayıp telafi edilecektir/edilmektedir.

Nitekim bu yönlü arayış ve girişimler de mevcuttur. Zaten buradaki esas hedef büyük sermayedarlar değil; işçisiyle, köylüsüyle, küçük üreticisiyle, kadın, erkek, genç, çocuk bir bütün Kürt halkıdır. Onların en demokratik talepleri, meşru direnişleri, kazanmak istedikleri statü, haklarıdır. Kürtlerin dillerinin, kültürlerinin, kimliklerinin tanınması, kendi kendilerini yönetmek, kendi savunma güçlerini oluşturmak

sarmaya çalıştı/çalışıyor. Bu desteği, dayanışmayı halkla bütünleşmeyi yerel yönetimlerin yetki ve ekonomik gücünü elinden alarak engellemek istiyor devlet.

Faşist TC devleti de biliyor ki Kürt halkının haklı, meşru mücadelesini, taleplerini ve direnişini sadece baskı, zulüm, katliam ve zindanla bastırabilme koşulu yok. Yüzyıldır bu yöntemlerle bastırmayı denedi, başarılı da olmadı. Onun için siyasi, ideolojik, ekonomik, askeri tüm saldırı araçlarını devreye sokmuş durumda. Ama her zamankinden daha güçlü, örgütlü, kararlı. Ancak konjonktürel dengelerin lehine ilerlediği Kürt halkının direnişi karşısında devletin, bir kez daha çaresiz kalacağını biliyoruz.

Bildiğimiz bir gerçek daha var: O da bu tarz direniş ve isyanlar dönemsel veya taktiksel yenilgiler olsa dahi ya da yarın yeniden "çözüm" vs. ile bu büyük direniş sistem entegre edilse de, Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkı tanınmadığı takdirde sorun varlığını koruyacak. Kendi geleceği için Kürt

Kitlelerin uzağına, düşülmesi, devrimci değerlerin, birlik ve ortak mücadele ruhunun öldürülmesiyle açığa çıkan sonuçlardır. Anın görevi sadece kırımlara karşı değil, politik ölüme de karşı durmak, Kürt halkıyla birlikte mücadelenin en sıcak yerinde direnişi büyütme-yecektir.

ulusal direniş ve mücadelesi de bitmeyecek.

Bölgede böylesine büyük bir saldırı karşısında direniş süreci yaşanırken sorgulanması gereken önemli bir nokta da devrimci ve komünistlerin yetersizliği, Kürt halkından kopukluğu, Cizîr, Silopiya, Farqin, Sûr, Nisebîn... yakılıp, yıkılırken, halk katledilirken misyonlarını yerine getirmedeki eksik tablolardır.

İşte en büyük ölüm de bu, politik olan ölümdür. Kitlelerin uzağına, gerisine düşülmesi, devrimci değerlerin, birlik ve ortak mücadele ruhunun öldürülmesiyle açığa çıkan sonuçlardır. Anın görevi sadece kırımlara karşı değil, politik ölüme de karşı durmak, Kürt halkıyla birlikte mücadelenin en sıcak yerinde direnişi büyütme-yecektir.

Ortadoğu'da gerilen fay hatları ve savaş ihtimali

2015 yılı birçok öğreticiliğiyle birlikte artık geride kaldı. Ancak tarih her yanyıla akıcılığını sürdürüyor. Ve 2016'ya dair ilk işaretler, 2016 yılının hem ülkemiz hem de Ortadoğu açısından geri bıraktığımız yıla göre çelişkilerin çok daha keskinleştiği çatışmaların arttığı bir yıl olacak. Öyle ki emperyalist bloklar ve bölgesel güçler arasındaki çelişkinin bütün söylemleri, bölgesel hegemonya mücadelesindeki temel duraklarda (Suriye gibi) atılan adımlara rağmen keskinleşmesi güçlü bir ihtimal olarak karşımızda durmaktadır.

Mart 2011'de Suriye'deki demokratik gösteriler iç savaşa evrildiğinde ABD-AB bloku bu fırsatı değerlendirerek Esad iktidarını devirmek yerine kendi işbirlikçisi bir yönetim aygıtı kurmayı hedeflemekteydi. Suriye'yi İran'a bir sıçrama tahtası olarak kullanmayı da planlayan bu blok, Şii bloğu çökertip bölgeden Rus etkisini silmeyi hedefliyordu. Gelenen noktada Rusya'nın Suriye'de sahaya inmesiyle bu planın çöktüğünü, kartların yeniden karılmak zorunda kalındığını görüyoruz.

Bu bağlamda Suriye'de Esad'lı bir geçiş süreci işletileceği ve sürecin sahadaki silahlı çatışmalar sürse de esas olarak masa başında "çözümü" ulaştırılması hedefleniyor. ABD bu durumu belli yönleriyle kabullenmiş görünüyor ya da öyle görünmeyi tercih ediyor. Çünkü sürecin geldiği noktadan memnun olmayan ABD-AB işbirlikçisi Sünni bloka dahil olan ülke yönetimlerinin gösterdiği agresif tutumlar "bölgesel bir savaş hazırlığı mı var" sorusunu akıllara getirecek türden.

Rus uçağının TC tarafından düşürülmesi ve tansiyonun düşünülmesi için Rusya'nın talep ettiği özür, zararlarının karşılanması, faillerin yargılanması gibi şartların yerine getirilmediği gibi devlet erkanının üst perdeden konuşmalarını sürdürmesi dolayısıyla gerilim siyasetindeki ısrar, TC'nin Irak Merkezi yönetimiyle gelişen Başika'ya asker sevkıyatı gerilimi, TC-İsrail'in Mavi Marmara gemisi konusunda nihai olmadığı söylense de anlaşmaya varmaları, başını S. Arabistan, Katar, Türkiye gibi Sünni ittifak ülkelerinin çektiği 34 bileşenle kurulan "Teröre Karşı İslam İttifakı" altında kurulan birlik, (TC başta askeri güç vermeyeceğini ifade etse de Erdoğan'ın S. Arabistan ziyareti sonrası bu düşüncesini değiştirmiş ittifaka askeri olarak ta katılacağını açıklamıştır), önde gelen bir Şii din adamının idamı sonrası gelişen ve giderek tırmanan İran-Suudi gerilimi... Bütün bu gelişmelere ve restleşmelere bakınca aslında bölgesel ya da daha geniş bir alanı içine alabilecek bir savaş ihtimalinin hiç de yabana atılır bir ih-

timal olmadığı ortadadır. Siyasi uzlaşma sağlanmadığı koşullarda çelişkilerin uzlaşmaz hal alması ve taraftarların çıkarlarından taviz vermek istemediği noktada savaşın ortaya çıkması güçlü bir ihtimaldir. ABD-AB bloku bölge hegemonyasında zayıflarken Rusya-Çin bloku avantajlı durumda gözükmektedir. Bu koşullarda ABD-AB bloku kendileri direk sahaya inmeyi tercih etmeseler de durumu tersine çevirmek için yerel işbirlikçi uşak devletleri devreye sokup yeni bir denge arayışı içine girmeleri olmayacak bir şey değildir.

Rusya-Çin bloku ise bölgesel bileşenleriyle birlikte yakaladıkları avantajlı durumu riske atmamak için mümkün olduğunca savaş durumundan kaçınacaklardır. Ortadoğu'nun jeopolitik konumu yeraltı enerji kaynakları ve zenginliklerinin çokluğu emperyalizmin bu bölgeden hiçbir zaman elini çekmemesini getirmiştir. Ancak işlerin bu bölgede emperyalist devletlerin istediği dinginlikte ilerlemediği bölgenin yerel dinamiklerin çatışma ve çelişkilerinin çokluğunun kontrolsüz bir silaha dönüştüğü ve bunun yarattığı sonuçlar çokça deneyimlenmiştir. Dolayısıyla bütün bu fay hatlarına, restleşmelere rağmen emperyalist devletler savaşı çelişkilerin onları kazananı belli olmayan bir savaşa sürüklediği koşullarda değil, çıkarlarının garanti altına alınmasını

sağlayacak ya da bu ihtimalin yüksek olduğu koşullarda bilinçli bir tercih olarak pratikleştirirler.

Peki böylesi bir savaş ihtimali karşısında TC'nin tutumu ne olabilir? Ülkeyi maceradan maceraya sürükleyen fakat her defasında da duvara çarpan "komşularla sıfır sorun" sloganından sefer sorununa gelen bir yönetim anlayışı ve devlet mantığıyla böylesi bir gelişmeye aklı salimle yaklaşılabilir. Savaş bataklığından uzak durup ülke halklarının işçi ve emekçilerin taleplerini karşılayarak iç ve dış ilişkilerinde yaşadığı krizi aşma çabasına girmeyi mi tercih eder yoksa fir-

sat bu fırsat deyip bir yandan yeniden "Yeni" Osmanlılık hayallerinin peşine düşerken bir yandan da içeride bundan yüzyıl önce 1. Emperyalist Paylaşım ve sonrasında dedelerinden aldığı katliam mirasının sürdürücüleri olarak o dönem Rum, Ermeni, Süryani vb... halklara karşı dönük geliştirdiği katliam vs... politikasını hayata geçirip başta Kürt Ulusal Mücadelesi ve Kürt halkı olmak üzere bütün ilercisi, demokrat, devrimci ve komünist kesime karşı topyekün imha saldırısına girişip faşist bekasını korumayı mı tercih eder? Bugün ülke gerçekliği, şehirler ve sokaklar egemenlerin söylem ve pratiklerinin bize anlattığı şey elbette TC'nin ikinci ihtimali tercih edeceğidir. Ancak bugün tarih ne yüzyıl öncesini gösteriyor ne de TC'nin imha politikasına karşın halklar kendi geleceğini görmek için alternatif yaratma yeteneğinden ve gücünden yoksundur.

Ortadoğu'nun jeopolitik konumu yeraltı enerji kaynakları ve zenginliklerinin çokluğu emperyalizmin bu bölgeden hiçbir zaman elini çekmemesini getirmiştir.

Kürdistan'daki katliamlar mitingle kınandı

Hannover: 7 Ocak Perşembe günü **Hannover Demokratik Güç Birliği**'nin gerçekleştirdiği mitingle, TC'nin T. Kürdistanı'nda gerçekleştirdiği katliamlar Hannover Zentrum'da protesto edildi.

T. Kürdistanı'nda şehit düşenler şahsında tüm devrim ve demokrasi şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından ATİF Hannover, Hannover Partizan okurları, MLPD, DiDF, NAV-DEM, ABF Kuzey Bölge Temsilciliği ve ASM Avrupa Sürgünler Meclisi gibi kurumlar da birer konuşma gerçekleştirdi.

Kürtçe, Türkçe ve Almanca yapılan konuşmalarda faşizmin tüm katliam ve saldırılarına karşı örgütlenip cevap verilmesi gerektiğine vurgu yapıldı.

İktidar partisinin genel merkezinde işgal

Londra: Türk Devleti'nin T. Kürdistanı'nda devam eden saldırılarını protesto etmek amacıyla başkent Londra'da bulunan İktidar partisi (Muhafazakarlar) genel merkezi Kürdistanlı eylemciler tarafından işgal edildi. Yapılan işgal eylemine Londra Partizan okurları da destek verdi.

5 Ocak günü parlamento binası önünde başlayan eylem yapılan basın açıklamasından sonra yürüyüşle devam etti. Yüzden fazla eylemci TC'nin T. Kürdistanı'na yönelik saldırılarını protesto etti. Eylemciler Londra merkezinde bulunan İktidar Partisi genel merkezi binasına girip işgal eylemi yaptı.

Belçika'da demiryolu işçileri grevde

H. Merkezi: Belçika'da hükümetin bütçede kesinti öngören reform paketine tepki gösteren demiryolu çalışanları, 6 Ocak günü 48 saatlik greve başladı. Demiryolu sendikaları üyeleri, Brüksel tren istasyonunda toplanarak 2 gün sürecek grevin başladığını duyurdu.

İşçiler adına yapılan açıklamada, hükümetin tasarruf önlemleri çerçevesinde hazırladığı reform paketinde, demiryolları için öngörülen yüzde

20'lik bütçe kesintisinin, 33 bin çalışandan en az 6 bininin işini kaybetmesine yol açacağı belirtildi. Grev kararının ardından Eurostar firması, Londra'dan Brüksel'e tren seferlerinin sadece Fransa'nın Lille şehrine kadar olacağını açıkladı.

Brüksel üzerinden Paris-Amsterdam ve Paris-Köln seferlerini gerçekleştiren hızlı tren firması Thalys firması da hiçbir tren seferinin yapılmayacağını, perşembe günü ise geç saatlerde sadece 2 sefer düzenleneceğini kaydetti.

Devrimci eğitimle değişim sağlayalım...

Mao der ki: “Devrimci teori olmadan, tarihsel bilgi ve somut hareketin kavranışı olmadan, bir devrimci hareketi zafere götürmek olanaksızdır.”

Peki, devrimci teoriyi nasıl, hangi yol ve yöntemlerle edineceğiz? Bireysel araştırma ve incelemeler, kolektif tartışma, düşünce alışverişleriyle bu soruya ihtiyaçlar ve zorunlulukların yol göstericiliği üzerinden sayısız cevap bulunabilir. Devrimci yaşamın her anının eğitim olduğu, olması gerektiği genel doğrusunu bir tarafa bırakmadan; ideolojik-politik eğitimi nasıl ele almamız gerektiğine değinmeye, yaşamdan elde edilmiş tecrübe ve bilgiyi paylaşmaya çalışacağız. Burada yazılanlar genel perspektif ve iskeleti oluştursa onun ete kemiğe büründürülüp elle tutulur, gözle görülür hale getirilmesi; sorumluluk bilinci taşıyan birey, bileşen ve faaliyetlere kalmış görev olacaktır.

Devrimci eğitimimizin temel amacı, devrimci yaşamı ve çalışmalarını daha bilinçli yaşamak ve yapmaktır. Dünyayı değiştirme uğraşımıza bilimin, teorinin aydınlığını rehber edinerek hata ve eksiklikleri asgariye indirerek başarı ve zaferi garantiye almaktır. Devrimci eğitimin sacayakları ve konuları yaşamın çeşitliliği kadar zengin olduğu için tek tek konulara inmeyeceğiz. Bunlar içinde en önemli ve en başta gelen ideolojik eğitim üzerinden genel ele alışımız konusunda bir fikir oluşturmaya çalışacağız.

İdeolojik eğitim nedir? Ne anlamalıyız bu ifadeden? İdeolojinin genel tanımı olarak: Dünya görüşü, dünyaya sınıfsal bakma, algılama ve anlamlandırarak değiştirip-dönüştürme şeklinde formüle edersek; (en azından proletaryanın ideolojiden anladığı özetle budur, bu olmalıdır) MLM biliminin derinliğine kavranması amaçlı, bizlerin mücadelesi için temel önemde olan teorik ve ilkesel düşüncelerin sistemli şekilde öğrenilip, uygulanarak kavranması...

Bunun için öncelikle bilimin sınırsız ve bitimsiz bir faaliyet olduğu genel doğrusunu akıllardan hiç çıkarmayarak; MLM teori ve düşüncelerin de üretilmiş, yazıya dökülmüş ve bitmiş bir faaliyet olarak ele almamalıyız. Dünyayı anlama-anlamlandırarak yeniden üretme (değiştirip-dönüştürerek) faaliyeti olarak formüle ettiğimiz bilimimizin bitimsiz olduğunu kavramalıyız. Bu kavrayış bizi dogmatizmin ve şabloncu (hazır reçeteci) yaklaşımlardan koruyacaktır. Bu kavrayış bizim onun her somutlukta yeniden üretilmesi, genişletilip derinleştirilmesi gerçeğine sadık kalmamıza hizmet edecektir.

Diyalektik-tarihsel materyalizm bilimimizin özsel yöntemini oluşturmaktadır. Bu yöntemin kavranması ile her somutluğun kendi koşulları içinde analiz edilmesi, değiştirilmek üzere müdahale edilmesi sürecinde teorinin yeniden üretilmesi olacaktır. Bugün yeterli (ihtiyaca yanıt olacak düzeyde) olarak yapamadığımız budur. Bu yönlü atacağımız olumlu adımlar, pratiğin değişimi ve birçok sorunun çözümü olacaktır.

Bu yöntemin kullanılmasının nasıl avantajlar doğurduğunu için Mao’dan dinleyelim: “İleri derken ne kastediyoruz? İleri olmak, geri olanın işini yapmak, etrafımızdakileri tahlil etmek, meseleleri soruşturmak ve her gittiğimiz yerde arkadaş kazanmakta kararlı olmaktır. Gençlerimizi diyalektiği öğrenmeli

ve meselelerin tahlilinde diyalektiği kullanmada ustalaşmalıdırlar: Örneğin; beni alm. Kesinlikle başkalarından daha zeki değilim, ama diyalektiği anlıyorum ve meseleleri tahlil etmede nasıl kullanılacağını biliyorum. Açık olmayan bir meseleyi tahlil etmede diyalektiği kullanırsak, mesele bir anda berraklaşır. Diyalektiği ciddiyetle öğrenmelisiniz, etkinliği çok büyüktür...”

İşte saflarımızda temel eksiklik, analiz yapmada bir edilgenlik şeklinde tezahür ediyor. Bu durumun aynı zamanda düşünce tembelliğine, karamsarlığa, umutsuz ve çöşkusuz olmaya yol açtığı da görülmeli. Gerçeklerden beslenen devrimci mücadele ve devrimci birey eğer gerçekleri doğru anlayıp kavramazsa nereden ve nasıl beslenecektir. Geriye idealist-mistik bir inanç ve inançsızlık durumu kalır ki, bunun da dünya görüşümüz diyalektik-tarihsel materyalizmle alakası yoktur.

Peki bu yöntemi nasıl somutlayabiliriz? Diyalektik, her olay ve olgunun çelişik yanlarından oluştuğunu söyler. O halde her olayın karşıt yanlarını bulmakla işe başlanmalıdır. Yine diyalektik, her şeyin hareket ve değişim içinde olduğunu söyler. Demek ki karşıt yanlarını bulduğumuz olgunun tarihsel bir mazisi, gelişim-değişim seyri var. Doğru bu gelişimin izlediği aşamaları ve biçimleri açığa çıkarmalıyız. Her olayın belli koşullar içinde tanımlanması gerektiği doğrusu ona bir çerçeve çizip sınırlandırarak tanımlamamız (analiz etmemiz) gerektiğini gösterir. Zaman ve mekana bağlı olarak yapılan bu anlamlandırma onun yararına nasıl bir değişim geçirebileceği fikrine ulaştıracaktır. Tabii ki burada onun tarihsel gelişiminde belirleyici olan iç çelişkinin dinamik ve dinamik olmayan yanları, ileri ve geri olan yanları, olumlu ve olumsuz olan yanları da tasnif edip belirlemek yarına etkin ve damgasını vuracak yanın ortaya çıkmasına hizmet edecektir. Bütün bu analiz bizi apaydınlık bir teori ile donatacak ve belirlediğimiz yeni, ileri ve olumlu yana dış etkenlerin olgunlaştırılarak omuz verilmesi ile süreç hızlandırılarak çelişkinin çözümü sağlanacaktır.

İdeolojik eğitimle ilk elden amaçlanan bireylerimizi bu kavrayışın asgari düzeyine kavuşturacaktır. Bu düzey toplumun sınıfsal karşıtlıklardan oluştuğu gelişen, yeni ve olumlu olan yanın proletarya sınıfı olduğu; tüm şaşaasına ve ihtişamına rağmen egemen burjuvazinin eskiyen, gerici ve olumsuz yanı oluşturduğu; tarihsel süreçte onun yeni ve olumlu olduğunda nasıl karşıt sınıfları devirip yerlerine geçtiyse aynı şeyi olgunlaşan tarihsel toplumsal koşullarda proletaryanın ona yapacağını bunun kaçınılmaz ve değiştirilemez bir son olduğunu; sınıfların bilinçli unsurları olarak bu tarihsel ve toplumsal role omuz vermek ve hızlandırmak görevi ile karşı karşıya olduğumuzu kavrayarak, egemenlerin ideolojik hegemonyasından kurtulup kendi ve sınıfımızın (gerçek manada da toplumun) çıkarlarına sahip çıkar, korur ve geliştirmiş oluruz.

İdeolojik eğitimin püf noktasını yaşamın kendisi olan pratik oluşturmaktadır. Günlük yaşamın pratiğinde, sınıf mücadelesinin tüm renkleriyle yürüdüğünü sınıfları besleyen ideolojinin de bu pratik süreçte sürekli yenilenerek üretildiğini kavramalıyız. Teorinin

esas kaynağının pratik olduğunu, pratikten süzülerek geldiğini söylerken anlatılmak istenen, bu doğrudur. Bu kavrayış yaşanmış 10-12 bin yıllık insanlığın (uygarlık tarihi diye bilinen) tarihine uygulandığında derinlemesine bir tarih bilincine kavuşulmuş olunur. Bu bilinç olmadan toplumların değişim zorunluluğunu kavramak ve gereklerini yerine getirme kararlılığı ile donanmak mümkün değildir.

Dünden bugüne gelişim dinamiklerini bilmediğimiz bir olayın yarına hangi dinamiklerin etkisiyle evrileceğini ve hangi niteliğe bürüneceğini bilmek de mümkün olmayacaktır. MLM bilimizimiz olayları analiz ederek her yönüyle anlaşılır kılmanın doğru ve yerinde müdahale için ön şart olduğunu söyler. Eğitimimizde temel kaynaklarımız insanlığın 10-12 bin yıllık mazisini sınıfın penceresinden ezilenlerin yaşadıkları açılarından ilerici dinamikleriyle okuyup kavramak olacaktır. Bunun için sınıfların doğuşu, mücadelesi, aldığı biçimler, oluşturduğu üretim biçimleri bunlara denk düşen toplumsal örgütlenmeler ve bunların değişimi konularında doğru yol ve yöntemle doğru kaynaklardan okumalıyız.

Bu çerçevede ele alınan eğitimin pratiğin ihtiyaçlarından yola çıkılarak somutluk kazanacağını söylemek yerinde olur. Burada dikkat edilmesi gereken yakın, orta ve uzun vadeli ihtiyaçların doğru, bilimsel şekilde belirlenip aralarında birbirini tamamlayan, hizmet eden bir koordinasyon sağlamak olmalı. O halde hem bireysel hem kolektif eğitim çalışmalarımızda ihtiyaçlara paralel bir eğitim çalışması yapacağımızı, yapmamız gerektiğinde anlaşmış oluyoruz. Bu doğru ve bilimsel eğitim ilkesi sayesinde hem değerli zamanımızı doğru kullanmış oluruz hem de eğitimde ilgi ve alakayı diri tutarak verimi artırmış (randımanı yüksek) kavranması kolay bir çalışma koşulları hazırlamış oluruz. İnsan ömrünün sınırlılığı ve bilginin sınırsızlığı gibi bir karşıtlığı derinlemesine kavrayarak, insanın her şeyi öğrenemeyeceği gerektiğinin bilincine varır. Örgütlenmede seçici ve titiz davranarak en verimli şekilde amacımıza hizmet etmiş oluruz. Toplumda bazen karşılaşılan “ayaklı kütüphane” örneklerinin çoğunun kendisine dahil kimseye faydası yoktur. Deyim yerindeyse her şeyi bilen hiçbir şey bilmiyordu. O halde konularımızı büyük bir hassasiyetle seçerek derinlemesine araştırıp-inceleyerek, tartışıp kolektifle paylaşarak, o konuda karşılaşılabilecek sorunlara çözüm olabilecek birikimin sahibi olmalıyız.

Örneğin kolektif emeğin ürünü yayımlarımızın takip edilmesi durumumuz nedir? Bu konuda bilinç düzeyimiz ve pratiğimizin bir muhasebesini yapabilir miyiz? Bu konuyu bulduğumuz herhangi bir alanda ele alıp tartıştığımızda birbirinden farklı somut sonuçlar çıkaracağımız kesindir. Ama bu sonuçlar gerçekliğimizi görüp müdahale etme şansını yaratacaktır. Yetersizliğimizi tespit edip kabul etmeden değiştirmek mümkün değil. Bu ve benzeri konuları kolektif şekilde bulduğumuz alanlarda-amaçla uyumlu, ihtiyaçları karşılayacak düzeyi yakalayana kadar da devam ettirmek gerekir. İhtiyaçtan doğan bu çalışma sonuca ulaştırıldığında bir ihtiyaç karşılanmış, somut bir gelişme sağlanmış olacaktır. Daha nitelikli gazete, dergi, broşür ve kitaplar yayımlamak hepimizin or-

tak arzusu değil mi? Cevabımız, evet ise payımıza düşen görev ve sorumluluğu da tespit edip üstlenmeliyiz.

Bireylerimizin teorik eğitimi konusunda söylediklerimize pratik önerilerle devam edersek: Eğitimin esası pratik mücadele içinde yaşanacaksa (öyle olduğu doğru olandır) bireylerimize önün açılması anlamında karar alma, uygulama ve yönetme pratiklerine dahil etmede cesur olmalıyız. Kolektif bilincin gelişmesi ve yerleşmesi için planlamalarımızı, ele aldığımız işleri kolektif çalışma tarzına uygun biçimlendirmeli, uygulamalıyız. Bulduğumuz alanlarda kolektif çalışma tarzını hakim kılmaya çalışırken her bireyle niteliğine yeteneklerine uygun görev ve sorumluluklar vererek kolektifin aktif parçası haline getirmeye özen göstermeliyiz.

Mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt olma çabasına paralel gelişip güçleneceğimiz, ideolojik-politik ve örgütsel olarak sağlamlaşacağımız gerçeğini sürekli akıllarda tutarak siyasal çalışmayı bütün çalışmalarımızın merkezine koymalıyız.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Atilla Özkan: Kayseri’de 1957’de doğan Özkan, 70’li yıllarda devrimci ideolojiyle tanıştı. Proletarya Partisi ile 1973’ten sonra başlayan toparlanma devresinde ilişki kuran Özkan, lise son sınıfta Zeytinburnu ve Kazlıçeşme’de birçok fabrikada çalıştı ve buralarda işçi sınıfı içinde faaliyet yürüttü. Kısa sürede düşmanın hedefi haline gelen Özkan’ın Zeytinburnu’nda Veliefendi’de kaldığı ev, bir ihbar sonucu düşman güçlerince sarıldı. Evde bulunanlar direnme geleneğini kuşanarak düşmanla çatışırken Özkan, yaralı bir şekilde ele geçirildi. Hastaneye kaldırılmayan Özkan 18 Ocak 1976’da ölümsüzleşti.

Mehmet Günalp: 1960 yılında Erzincan’ın Refahiye ilçesinde doğan Günalp, İstanbul’da Yıldız Teknik Üniversitesi’nde okurken devrimci düşüncelerle tanıştı. Proletarya Partisi ile ilişki kuran Günalp, 16 Ocak 1980’de Şişli’de sivil faşistler tarafından katledildi.

Polat İyit: Proletarya Partisi’nin önder kadrolarından olan İyit, 20 yıllık devrimci yaşamı boyunca onlarca, hatta yüzlerce kez ölüm denilen bedensel engeli aştı, her türlü saldırıya karşı onurlu bir savaş gösterdi. 1979’larda İstanbul’da polisle çatışmaya girdiğinde henüz çocuk yaşlarda olan İyit, 1980 AFC’sinde zindanlarla tanıştı. 1982’de hapishaneden çıkan İyit, 1985’te tekrar tutsak düştü. İşkencede direnen İyit, hapishaneden çıktığında yine kavganın orta yerindeydi. Birçok bölgede örgütlenme çalışması yürüttü. 1996’da yeniden tutsak düştüğünde bu defa zindanlarda Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişinde görev aldı. 69 günlük bu kavgada bedenen direncini yitirerek kanser oldu ve tedavisi engellenerek tahliye edilmedi. 15 Ocak 1997’de ölümsüzleşti.

10 Ocak Çalış(amay)an Gazeteciler Günü

Halkın haber alma hakkına dokundurtmayız!

Gazetecilik ya da daha genel bir tanımla mayla basın dediğimiz, “modern dünyada” devlet mekanizmasının pratiğini takip edebilecek; yanlışları, haksızlıkları, çarpıtılmışlıkları “denetleyecek” bir misyonla tanımlanmıştır. Elbette emperyalist-kapitalist dünyada en zerre şeyden en karmaşık şeye kadar her şeyin taraf olması, karşıt sınıflardan birine hizmet etmesi gibi basın veya gazetecilik de bu hizmetle konumlanır. Yani ezen-ezilen çelişkisi olduğu müddetçe ezen, egemen olanlarca basın kurumuna biçilmiş misyon “demokrasi” kılıfından öteye gitmeyecektir. Ama basın alanında üretilenler hem egemen zihniyeti yeniden üretme hem de en önemlisi bunu “yeniden inşa etme” imkânını egemenlere sunduğu için daha büyük bir ilginin hedefidir.

Holdingleşen sektör medya ve gazeteciler

Çalışan Gazeteciler Günü olan 10 Ocak vesilesiyle hem sistemin sözcüleri hem

de ezilen kesimler açısından “gazetecilik ile gazeteciler”, “basın” ve “medya” gündeme alınıyor. Yukarıda ifade ettiğimiz şekilde basına çizilen misyon ile bu misyona karşı haklımın, ezilenin, doğrunun sesi olma misyonu arasındaki çatışma ise gün geçtikçe daha da sertleşiyor. Çünkü egemen olan zihniyetin- cinsiyetçi, ırkçı, homofobik, burjuva/feodal- yenden üretilme ve inşa edilmesinin ihtiyacı artmaktadır.

Türkiye ve benzeri ülkelerde gazetesi, televizyonu, radyosu vb. alanlarıyla “basın”; neo-liberal politikaların 1980 ile birlikte yoğunlaştırılmasıyla “medya” haline getirildi. Bu bağlamda basın şirketleri, ya sektörün imkânlarıyla büyük komprador burjuvazinin “holdingleri” olmuş ya da sermaye sahiplerinin palazlanabileceği bir sektör haline gelmiştir. Bugün Türkiye’de medya birkaç büyük sermaye kesiminin elindedir ve bu ser-

maye kesimleri sadece “medyada” değil birçok sermaye alanında egemendir. Basının medya oluşu ve holdingleşmenin yaşandığı bu süreçte, eskiden belli oranda varlığı olan bilgi ve belge için haber üretimi yerini “meta” üretimine ve bu metanın pazarlanmasına bırakmıştır. Gazeteciler gerçeği arayıp bulan, bilgiyi üretenler değil; sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda “satılabilir” “mal” ürünler olmuştur. Artık Genel yayın yönetmenleri ve üst kurul üyeleri aynı zamanda şirketlerin yürütme kurulu başkanları ve şirket yöneticileridir. Gazeteciler bu şirketin çalışanlarıdır.

İşte bu bütün içerisinde hem gazetecilerin çoğunluğu hem de toplumsal muhalefetin parçası olan alternatif-özgür basın çalışanı gazeteciler açısından basıklar yoğunlaşmaktadır. Basın sektörü esnek, sigortasız ve güvencesiz çalışmanın en yoğun olduğu alanlardan biridir. Gazetecilerin çalıştıkları yerdeki çalışma saatleri ciddi bir belirsizlikte. Sigortalı olmak büyük bir şans, sigortalı olanlar içinde de “sarı basın kartı” alınabilen **212 sigortasına** sahip olmak imkansız denilebilecek durumdadır. Ki 212 sigortayı aylarca çalışıp tamamlandıktan sonra başvurusu yapıldığında da Basın Yayın Enformasyon Genel Müdürlüğü’nün (BYGEM) “insafıyla” kartı almaya hak kazanılmaktadır.

Saldırıların asıl hedefi özgür basın!

Saldırının en yoğunlaştığı kişiler ise devrimci basının da parçası olduğu alternatif-özgür basının emekçileri, özellikle Türkiye Kürdistanı’nda savaş koşullarında “gerçeği karanlıkta bırakmamakta” direten yurtsever Kürt gazetecileridir. “Halkın haber alma hakkı” için yazan, çizen, fotoğraf çeken, kurşunlar altında sokak sokak koşturan basın emekçileri; devletin copu, sopası, hapsi ve kurşunuyla baş başadır. Onlarca özgür basın emekçisi “terör örgütü üyeliği” yaftasıyla hapistedir ve devletin verdiği “sarı basın kartı” olmadığı için gazeteci kimliğiyle yargılanmamaktadır. Özgür basın emekçileri politik duruşlarından kaynaklı her an “yasadışı” örgütlere üye olmakta tutuklanma tehdidiyle görev yapmaktadır. En son Ankara’da 16 gazete

okurumuza açılan davada görüldüğü gibi özgür basının okuru olmak, ona haber yaparak doğal, gönüllü muhabiri olmak “örgüt üyeliği” ile eşdeğer tutulmaktadır. Herhangi bir demokratik basın açıklamasında haber takibi yapmak imkânsızlaşmış, kartı olmayanın kafasında sopası eksik edilmemektedir.

Türkiye Kürdistanı’nda savaşın yoğunlaştığı bu koşullarda gazetecilik, devletin yaptıklarını Türkiye halkına ve dünya halklarına duyuran yurtsever Kürt gazetecileri açısından tam anlamıyla bir işkenceye dönüştürülmüştür. Çok değil 2014 yılında katledilen Azadiya Welat dağıtıcısı Kadri Bağdu’nun kanı daha kurmamışken, Kürdistan’da gazetecilerin kafasına silah dayanmaktadır.

DIHA ve JINHA muhabirleri evlerinden, sokaklardan gözaltına alınmakta, tutuklanmakta o da yetmezmiş gibi “seni infaz ederiz” tehditleriyle yıldırılmaya çalışılmaktadır. Daha doğmamış bebeklerin, 10 yaşına varamamış çocukların, anaların-babaların, gençlerin acımasızca katledildiği, işkence edildiği, “haksız savaşın” bütün haksızlığına rağmen yoğunlaştırıldığı ve egemen medya aracılığıyla meşru gösterildiği koşulda özgür basının, özellikle yurtsever Kürt basınının çabasının devletin hedefinde olması anlaşılabilir. Ama asla kabul edilebilir değildir!

Apê Musa, Metin Göktepe, Suzan Zengin, Deniz Fırat...

Bu tabloda Çalış(amay)an Gazeteciler Günü diğer “özel” günler gibi sadece ve sadece güzel bir ifade kalmaktadır. Çünkü biz 92’de Amed’in ortasında katledilen Kürt basınının önde gelen isimlerinden **Apê Musa**’nın, 96’da hapishanelerde katledilen devrimcilerin cenazesini takip ederken katledilen Evrensel muhabiri **Metin Göktepe**’nin, F Tipi işkencesiyle çürütülmeye çalışılmış ve katledilmiş ama umuduna dokunulamamış Özgür Gelecek muhabiri **Suzan Zengin**’in, Şengal’de IŞİD ve TC zulmünün katlettiği **Deniz Fırat**’ın, özgür basın uğruna katledilen bütün basın emekçilerinin, Hapishanelerdeki onlarca tutsak gazetecinin gözlerine bakıyoruz. Gerçeği, doğruyu, haklıyı onların kalemi, fotoğraf makinesi ve gözleriyle arıyoruz.

10 günde 8 gazeteciye gözaltı, 3 tutuklama

H. Merkezi: 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü... Ancak bugün T. Kürdistanı’nda yaşananlar gazetecilerin, yaşananları halka aktarmayı görev bilen basın emekçilerinin çalışmasına izin verilmediğini, aksine saldırıların hedefinde olduğunu gösteriyor. Yalnızca Ocak ayının ilk 10 gününde 8 gazeteci gözaltına alınırken bu muhabirlerden 3’ü tutuklandı. Tutuklananlar şöyle: DIHA Mardin Muhabiri **Murat Verim**, JINHA muhabiri **Rojda Oğuz** ve gözaltına alındıktan sonra kaybedilmek istenen ama kamuoyunda oluşan

tepkiden kaynaklı karakolda olduğu ifade edilmek zorunda kalınan DIHA Silopi muhabiri **Nedim Oruç**.

Muhabirimize İstanbul’da gözaltı 3 Ocak Pazar günü HDP ve HDK tarafından sokağa çıkma yasaklarına karşı Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasına plastik mermiyle saldıran polis haberi takip Özgür Gelecek muhabirimiz **Murat Çoçkan**’ın da bulunduğu çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Muhabirimiz Beyoğlu Karakolu’ndan serbest bırakıldı.

Ceylan Yayınları’nın kitap fuarına katılımına engelleme

H. Merkezi: Ceylan Yayınları’nın 10. Ankara Kitap Fuarı’na “**Dağın Kadın Hali**” ve “**Devrimin Rojava Hali**” kitapları gerekçe gösterilerek katılımı engellendi. Kitapların yazarı gazeteci **Arzu Demir** açıklama yaptı.

Yazdığı kitaplarla gerçekleri anlattığına dikkat çeken Demir, “*Rojava’nın*

Ortadoğu halklarının kurtuluş umudu olduğudur. Devrimin Rojava Hali de bu gerçeği, bu umudu anlatmaktadır. Bu gerçeklerden bir diğeri de, özgürleşme yoluna giren kadınların artık geriye dönmeyeceğidir. Dağın Kadın Hali de bu gerçeği, bu kararlılığı anlatmaktadır” ifadelerini kullandı. Aynı zamanda

ETHA editörü olan Demir, “*Yalana karşı gerçek, savaşa karşı barış kazanacak*” dedi.

10. Ankara Kitap Fuarı’na katılımı engellenen Ceylan Yayınları, fuarda açamadığı standını sokağa taşıdı ve Yüksel Caddesi’nde basın açıklaması yapıp Konur Sokak’ta stant açarak kitapların dağıtımını yaptı.

Ortadoğu ve Türkiye’de yaşanan son gelişmeler üzerine

Gün geçtikçe Ortadoğu’da Irak ve Suriye’deki ve Türkiye’de Kürt illerindeki savaş kızışıyor. ABD’den Almanya’ya, Rusya’dan Fransa’ya tüm emperyalist kapitalist ülkeler bu bölgeye asker, silah ve mühimmat sevkiyatı yapıyor. Diğer taraftan birinin başını ABD’nin diğerini Rusya’nın çektiği taraflar, “**terörle savaş**” adı altında Suriye’de sivilin de yaşadığı yerleri bombalıyor, kimyasal silahlarla katliam yapıyor. Bu katliamlar ve dökülen kan üzerinden Avrupa ülkelerinde, Rusya’da “**zirveler**” düzenleyip diplomasi yürütüyorlar. Fakat Ortadoğu’daki savaşın boyutu öyle ki, bu alınan kararlar erte si gün bile anlam ifade etmiyor. Viyana Anlaşmasının 1 Ocak’tan itibaren yürürlüğe gireceğinden kimse bahsetmiyor artık.

Geçtiğimiz haftalarda Riyad’da yapılan, çeşitli Suriyeli örgütlerin katıldığı toplantılardan sonra Sünni devletlerin S. Arabistan öncülüğünde yeni bir askeri güç oluşturduğu açıklanmıştı. Bu ittifakta Türkiye, Mısır, Katar, Filistin, Ürdün, Tunus, Libya dahil olmak üzere 34 ülke mevcut. Bu blok da “**terörle mücadele**” amacı ile kurulduğunu, “**İŞİD vb. terör örgütleriyle**” mücadele edeceklerini, çeşitli yerel grupları eğit-donat projeleri ile eğitim mühimmat sağlayacaklarını gerekirse operasyonel bir güç olarak hareket edeceklerini açıklamıştı. ABD bu ittifakın oluşturulmasından duyduğu memnuniyeti açıklamış, Rusya ve AB ülkeleri ise çekinceli yaklaşmıştı.

2015 yılının başlarında Yemen’deki Husilere karşı oluşturulan koalisyon sonrası bu tarz bir ittifaka dair adımlar atılmaya başlanmıştı. Ayrıca özellikle ABD’nin askeri maliyeti düşürmek amacı ile kendi hegemonyasını da tanıyan ülkelerin böylesi ittifaklar kurmalarını istediğini biliyoruz. **Bu ittifakın salt Sünni devletlerden oluşması da Ortadoğu’daki güç dengelerine dair önemli veriler sunuyor.** Bu ittifak tıpkı Yemen’de oluşturulan koalisyon gibi Şii İran devletinin etkisini kırmayı/yok etmeyi amaçlıyor. İran’a yakın olan Irak’ın, Afganistan’ın çağırılmamış olması, Suriye’ye bu ittifaktan rahatsızlığını açıkça belirtmesi bunun en açık göstergeleridir. Asya’nın diğer ucundaki Malezya ittifaka alınmış, Endonezya desteğini açıklamış iken yanbaşılarındaki Irak ve Afganistan’ın alınmamış olması başka bir şeyle izah edilemez.

Bu gücün, pratik anlamda etkisinin ne olacağını zaman gösterecek. Ama Yemen’deki hamleyi yapabilen, Suriye’deki çeşitli cihatçı örgütler ve KDP’ye yakınlığıyla bilinen ENKS gibi Kürt örgütlerini Riyad’da toplayabilen S. Arabistan yönetiminin, Mısır ve Türkiye karşısında bölgesel olarak

Savaşın bu yeni aşamasının -çeşitli askeri ve politik hatalarla büyük bir yenilgi alınmasının dışında- Kürtlerin kendilerini yönetme anlamında yeni bir aşamaya gelinmeden ve bunu ezilenlerin şiddetiyle garantiye almadan bitmeyeceği açık bir olgudur. Tüm bunların karşısında bizlere düşen mevcut hareket tarzını tamamen aşarak **daha büyük adımlar** atabilmektir!

fazlasıyla öne geçtiği görülüyor. Türkiye ise; Sisi’nin Mısır’ı ile aynı ittifak içinde yer almış oluyor. **Bu ittifakın Rusya ve ABD arasındaki çekişmenin eksenini dışında hareket edebilmesi mümkün değil.** Bununla birlikte tıpkı Yemen’de olduğu gibi halkların mücadelesine karşı çok önemli bir tehdit olduğu ortada... Egemenlerin bu ölçüde silahlı güçler olarak organize olmaları, kendi aralarındaki egemenlik savaşında buldukları tarafı keskince netleştirmeleri, önümüzde özellikle Ortadoğu halklarını bekleyen daha çatışmalı zamanlar olduğunu gösteriyor.

Türkiye’ye Kürt karşıtlığı yön veriyor

Ortadoğu’daki bu sıcak gelişmelerin içinde Türkiye’nin durumuna daha yakından bakalım. Türkiye, Ortadoğu’daki konumlanışını ve aynı şekilde kendi topraklarındaki hareketini tamamen Kürt karşıtlığı üzerinden oluşturuyor. PKK’nin Rojava’da etkinliğinin artması, Türk devletinin tarihsel bütün korkularına tavan yaptırmış durumda. Bu korkunun yarattığı saldırganlık haliyle hızını alamayıp Irak’ın içlerine -**Musul Başika**’ya- asker gönderdi. Rusya uçağının düşürülmesinden sonra risk olarak attığı bu hamlenin arkasında da uzun süre durmadı. Tıpkı “**Rus uçağı olduğunu bilseydik, vurmazdık**” demeleri gibi, “**yeni düzenleme**” adı altında güçlerin önemli bir kısmını KDP’nin onayı ve desteğiyle Irak Kürdistanı’na çektiler.

Türkiye’nin PKK ve buna bağlı olarak Kürt propagandasıyla yaptığı atraksiyonların ABD’nin bölgedeki çıkarlarıyla örtüşmediği açıktır. En örgütlü güç olarak Suriye’de öne çıkan PYD ve buna bağlı olarak YPG/YPJ mevcut çelişkiler içinde büyük bir avantaj yakalamış ve hareket alanı genişlemiştir. Demokratik Suriye Güçleri (QSD)’nin oluşturulmasının ardından 8 Aralık tarihinde Rojava’da Demokratik Suriye Meclisi Kongresi gerçekleştirilmişti. Bu kongreye tıpkı QSD gibi Kürtler, Araplar, Süryaniler de dahil olmak üzere Suriye’deki çok farklı toplumsal gruplar katıldı. Demokratik Suriye Meclisi Kongresi’nin gerçekleşmesi ve HSD’nin oluşturulması Suriye’de halkların somut bir güç olarak ortaya çıkıp talepleri etrafında ortaklaşmaları açısından büyük bir önem taşımaktadır. Şimdi tek mesele, bu güçlerin **tüm Suriye’deki etkisinin ne olacağıdır.**

Suriye’de ortaya çıkan güçleri genel olarak şöyle sıralayabiliriz; Esad rejimi ve Rusya, İran ve Hizbullah güçleri; ABD ve koalisyon güçleri, İŞİD, El Nusra, Ahrer-u Şam gibi güçler ve QSD. Türkiye ABD’nin başını çektiği blokun içinde. Ama hiçbir devlet -güçlü alternatifleri olmasa da- bu ortamda tüm seçenekleri tek bir sepete koymuyor. Türkiye’nin İŞİD ve diğer cihadçı örgütlerle özellikle Kürt karşıtlığı ekseninde kurduğu ilişkiler var. ABD ve koalisyon güçlerinin İŞİD’e karşı mücadele amaçlı QSD ve dolayısıyla PYD ile olan ilişkisinden rahatsız olan Türkiye, diğer taraftan ABD ile olan ilişkilerinin sıkışması için uğraşılıyor. Birçok yorumcu, Rus uçağının vurulma nedenlerinden birinin NATO’nun Türkiye çıkarları ekseninde **daha sert ve hatta belki askeri seçenekleri işletmesi ihtimali** olduğu yönünde fikir belirtmiştir. Ki, bu dikkate alınmalıdır. Çünkü görünen o ki, ABD İncirlik Üssü kullanımını aldıktan sonra Türk devletine Suriye ve Irak’a çok müdahil olmaması ama kendi sınırı içinde istediği her hamleyi yapması hakkını tanımıştır. Fakat geleneksel devlet refleksiyle Türk devletinin “sınırları”nı aşmak için epey çaba harcadığını ve tam da bu noktalarda yaptığı atraksiyonların ABD’nin hoşuna gitmediğini söyleyebiliriz.

Hareket tarzımızı aşalım

Türkiye 6-8 Ekim Kobane Serhıldanı’yla birlikte Kürt hareketinin çözüm süreci boyunca almış olduğu yolu somut olarak gördü. Aynı ay içinde yapılan MGK toplantısıyla 24 Temmuz’da başlatılan savaşın kararı alındı. Öcalan’ın üzerindeki tecritin artırılması,

her zaman için yeni bir saldırı dalgasının başlayacağını işaretidir. Nisan ayından itibaren Öcalan akrabaları dahil kimseyle görüştürülmemiştir.

24 Temmuz’da Kandil bombalamalarıyla eşgüdümü olarak Türkiye Kürdistanı’nda operasyonlar başladı. Bir taraftan toplu gözaltı ve tutuklamalar, sivil infazlar yaşanıyordu. Kürt hareketinin buna cevabı özyönetim ilanı oldu. **Bu yeni bir aşamadır.** Özyönetimler, özellikle gençlik hareketi YDG-H’nin şehir içlerindeki örgütlenmeleri ve savunmasıyla ete kemiğe bürünmeye başladı. Yani bölgede yaşanan abluka, sıkı yönetim, katliamlar gerçeğin bir tarafı iken diğer tarafı bir ulusun kendini yönetmek için attığı ve şehitler vererek arkasında durduğu önemli bir adımı ifade etmektedir.

Kimi liberal kesimlerin açıklamalarında Kürtlerin bu özyönetim ve öz savunma pratiklerini geri çekme hamleleri yaptığını görüyoruz. Kürt hareketinin hendekleri kapatmasının, silahları susturmasının zorunlu olduğu söyleniyor! Fakat yaşam, kendi çelişkileri ile ilerliyor. Savaşın bu yeni aşamasının -çeşitli askeri ve politik hatalarla büyük bir yenilgi alınmasının dışında- Kürtlerin kendilerini yönetme anlamında yeni bir aşamaya gelinmeden ve bunu ezilenlerin şiddetiyle garantiye almadan bitmeyeceği açık bir olgudur.

Tüm bunların karşısında bizlere düşen mevcut hareket tarzını tamamen aşarak **daha büyük adımlar** atabilmektir! Bir taraftan kitlelerle olan bağı güçlendirecek, yeni emekçi semtler/mahallelere gitmenin pratik adımları atılırken diğer taraftan etkili mücadele yöntemlerinin kullanılabilmesi için gerekli faaliyet örülmelidir.

İnşaat işçilerinden dayanışma gecesi: “Direnişimizi harcamıza kattık!”

İstanbul: İnşaat İşçileri Sendikası'nın 9 Ocak günü Küçükalya Kültür Sanat Merkezi'nde gerçekleştirdiği dayanışma gecesi yüzlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti. Hüzün ve coşkunun birarada olduğu geceye, Rojava şehidi **Suphi Nejat Ağırnaslı**'nın annesi **Nuran Ağırnaslı**, **Şişecam işçileri**, Ankara

katliamında yaşamını yitirenlerin yakınları, Partizan ve birçok kurum destek verdi.

Bajar, **Tural Aslan**, **Pınar Aydınlar**, **Halil Tan**, **Cordel&Meth**, **Gölgedekiler**, **Grup Munzur** ve **Grup İsyân Ateşi**'nin sahne aldığı gecede “**Katillerden hesabı emekçiler soracak**” sloganları haykırıldı. Gecede ilk olarak İnşaat İşçileri Sendikası Başkanı **Mustafa Adnan Akyol** “İnşaat

işçilerine dayatılan kölelik sitemini kaldırmak için örgütleniyoruz. Ankara katliamında yaşamını yitiren İnşaat-İş Sendikası üyesi 6 işçinin direnişini harcamıza kattık” dedi. Sinevizyon gösterimi ile devam eden gecede Maltepe HDP İlçe Örgütü, Alinteri, DAF ve Partizan adına dayanışma mesajları okunurken “**Yaşasın devrimci dayanışma**” sloganları atıldı.

Madde bağımlılığı, devlet ve Gemlik'te ölen mahallemizin çocukları

“Uyuşturucu ve madde bağımlılığı” bir taraftan hakim sınıflar için pazar alanı oluşturularak rant sağlarken, diğer yandan ise sömürücü sınıflar tarafından yükselen toplumsal muhalefetin karşısına çıkarılarak mücadeleyi bastırmanın ve sindirmenin bir aracı olarak kullanılmaktadır.

Uyuşturucunun kullanım tarihi oldukça eskilere dayanmaktadır. Ama bir iki somut örneğini verirse toplum üzerindeki yıkıcı etkisini daha net ortaya koyabiliriz. 1800'lerin sonu 1900'lerin başına geldiğimizde en dikkat çeken ülkelerin başında Çin gelmektedir. Çin'de uyuşturucu kulla-

nımıyla toplumun büyük bir kısmı dünyadan bihaber yaşamaya terk edilmiştir. Buna paralel olarak fuhuş sektörü de kullanılarak sermaye veya iktidarı elinde tutanlar tarafından toplumsal muhalefeti bastırma araç veya silahlardan birini etkin bir şekilde kullandıklarını görmekteyiz.

Tabii ki, o günkü ulusal veya uluslararası toplumsal şekilleniş farklılık arz etmektedir. Çin halkının ve devrimcilerinin yürüttüğü yoğun mücadele sonucu, hem uyuşturucu kullanımı ve dağıtımı, hem de fuhuşun toplum üzerindeki olumsuz etkilerini tüm gerçekliğiyle ortaya konuldu. Bu zehir sökülüp toplum dışına atılarak sağlıklı ve mutlu bir dünyaya halkın, berrak bir gözle bakmasını sağlayan bir yaşam biçimi sunuldu. Kimler tarafından?

Ülkenin aydınları, muhalifleri, devrimcileri ve Çin halkı.

Türkiye'de 1980 öncesinde uyuşturucu ve bağımlılık yaratan her türlü zararlı maddelerin kullanımı ve satışı söz konusu olduğunda, toplum tarafından pek sıcak bakılmadığı gibi dışlayıcı ve tepki alan bir durum söz konusuydu. Yukarıda da belirttiğimiz nedenlerden dolayı devlet mekanizması, toplum üzerinde ciddi bir tehdit oluşturan bu tür madde kullanımı ve satışı yapan bireyler üzerinde önleyici veya caydırıcı hukuki yaptırımlar yerine sıradanlaştırarak yaygınlaşmasının önünü açtı.

İlerleyen süreçlerde ise uyuşturucu baronlarının, dağıtım ve tüketim konusunda, devlet bağlantılarının açığa çıktığına tanıklık ettik. Devlet terörü, tarım ve köylülüğün tasfiye edilmesi vb. nedenlerle büyük göç alan metropoller ve büyük şehirlerde bir taraftan arazi mafyası ve çeteleri açığa çıkarken diğer taraftan da doğduğu ve büyüdüğü topraklardan devlet baskısı ve ekonomik politikalar sonucu büyük kentlere gelerek

yerleşim alanları dışına itildiler. Bugün varoşlar olarak nitelendirdiğimiz yoksul mahallelerde devrimcilerin öncülüğünde birbir olanaksızlığa rağmen geniş bir dayanışma ağı kurularak gecekondu mahalleleri oluşturuldu. Gecekondu mahallelerinin oluşmasına karşı çıkan büyük rant sahipleri burada da devlet şiddetini emekçilerin üzerine sürmekten geri durmadılar. Tüm bu baskı ve kuşatmalara karşı devrimcilerin öncülüğünde yoksul işçi ve emekçilerin en temel yaşam ihtiyacı olan barınma hakkı, örtülen bu dayanışma ağıyla birlikte yaşam buldu. Açığa çıkan verilere baktığımızda, kimi yerlerde uyuşturucu işinin direkt devlet birimleri üzerinden yürütüldüğünü, kimi yerlerde “kahraman, abi, siyasi saygınlık!” gibi isimlerle toplumu dağıtıp idare etme yoluna gidildiğini görüyoruz.

Uyuşturucu, dolandırıcılık, hortumlama, çeteleşme, kadrolaşma, faili belli cinayetler ve hukuksuzluğun zirve yaptığı 90'lı yıllarda, Çiller-Ağar ikilisinde siyasi legalitesini bulduğunu devlet ayağının tesicillendiği bir döneme tanık olduk.

Sınıf mücadelesinin yükselişi ile devlet; bu çeteleşme ve uyuşturucu silahını kullanmaktadır. Bu yöntemin ülkemizin pek çok alanında kullanıldığını biliyoruz. 90'lara baktığımızda birkaç torbacı iken günümüzde neredeyse her sokak başına kümelenmiş, içici ve satıcıların olduğunu görmekteyiz. Artarak devam eden bu sayı aleni bir şekilde ortada iken, kolluk kuvvetleri bu durumu görmemezlikten geçerek, sıradan bir kitle tepkisini de anında kısa kışkırtılarak ve hatta sokağa saldıkları bu çete üyelerini de gerek devrimcilerle karşı, gerekse de sisteme muhalif kurumlara karşı kullandıklarına çok canlı ve yakın tarihte de tanık olmaktadır.

Gemlik'te de bundan yaklaşık 15 yıl önce yaygınlaşan bu çete ve uyuşturucu tüketimi ve beraberinde gelen ölümler

üzerine bir çalışma başlatmıştık. Bu çalışma esnasında madde bağımlısı olan insanların ailelerine giderken, o dönem ailelerin çeteleşmeye ve madde bağımlılığına karşı yürütülen çalışmaya tepkileri şu şekildeydi: “*Bizim çocuğumuz o işin içerisinde yoktur. Siz bu işi siyasetleştiriyorsunuz, zamanında biz devletten çok çektik, bırakın çocuk kendi halinde yaşasın. Zaten devlet hepimizi takip ediyor. Çocuğumuzun bir sabıkası yok sadece arkadaşlarıyla sohbet ediyorlar, gidecekleri kültürel bir alanı yok. Kapı önünde ve sokakta aralarında sohbet ediyorlar. Başka mahallenin çocukları bu mahallenin çocuklarına baskı yapmasınlar diye birbirlerini koruyorlar. Herhangi bir madde kullanmıyorlar.*”

Gelinen süreçte o gün çocuklarının toplumsal muhalefet içerisinde yer almasını istemeyenlerin bazısının çocuğu ya intihar etti ya da öldürüldü. O gün için çocuklarını koruduklarını düşünerek toplumsal muhalefet içerisinde yer almasına karşı çıkan aileler, bugün toplumsal muhalefetin yanında yer almaları gerektiğini belirtiyorlar. Yaklaşık bir yıl önce ise lise öğrencisi olan **Dila**'nın aldığı uyuşturucu maddenin de etkisiyle kendisini AVM'den atarak intihar ettiğine tanıklık ettik. Geçtiğimiz günlerde “mahallemizin çocuğu” **Düzgün Akyıldız**'ın da bir madde bağımlısı tarafından öldürülmesi tesadüf müdür?

Söz konusu toplumsal muhalefet veya hak arayışı olduğunda tüm olanaklarını seferber ederek “önlem” adı altında baskı mekanizmasını harekete geçiren devlet, bu tür olaylar karşısında da suçu sadece madde kullanan bağımlıya yükleyerek esas sorumluluğu kendi üzerinden atıyor. Bu tür olayların tekrar etmemesi için başta devrimciler olmak üzere toplumun tüm muhalif kesimlerini bu gibi olayların karşısında daha örgütlü mücadele etmesi önemlidir.

(**Gemlik ÖG okurları**)

Çeteleşme ve uyuşturucuya karşı yazılama

Bursa: Gemlik'te **Düzgün Akyıldız** şahsında çeteleşmeye ve uyuşturucu kullanımına karşı Partizan okurları yazıya çalışması yürüttü.

Partizan okurları son dönemde artan uyuşturucu kullanımına, satışına ve çeteleşmeye dikkat çekmek için Gemlik'in birçok noktasına “**Çeteler devletin beslemesi polis işbirlikçisidir**”, “**Çeteleşmeye geçit vermeyelim**”, “**Çeteleşmeye, Uyuşturucuya Karşı Örgütlenelim**” Partizan imzalı yazılama yaparak yaşananların esas sorumlusunun devlet olduğuna işaret edildi.

Gemlik halkından yürüyüş

Bursa: Gemlik halkı **Düzgün Akyıldız** şahsında madde bağımlılığına ve çeteleşmeye karşı 10 Ocak günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. Dereboyu Taşköprü üzerinde aralarında Partizan okurlarının da bulunduğu kitlenin biraraya gelmesinin ardından kitle üzerinde “**Unutmayacağız! Bu Çığlığa Ses Ver. Artık Yeter!**” ve “**Düzgün Akyıldız'lar Ölmesin Uyuşturucuya ve Çeteleşmeye Geçit Vermeyeceğiz**” yazılı ve Gemlik halkı imzalı iki pankart açarak sloganlarla yürüyüşe geçti.

Hürriyet, Orhangazi, İstiklal Caddelerinden,

Akyıldız'ın öldürüldüğü kafenin önüne gelinerek mum ve karanfiller bırakıldı. Kitle burada sloganlarla bir süre bekledikten sonra yeniden yürüyüşe geçti ve İskele Meydanı'na sloganlar, ıslık ve alkışlar eşliğinde geldi. Burada Akyıldız'ın ailesi adına yapılan açıklamada “*Bundan sonra başka ailelerinde mağdur olmaması için acımızı, yasımızı bir kenara koyarak buraya geldik*” denildi.

Program kitle adına Dersimliler Derneği başkanı Murat Kocamış'ın açıklama yapmasıyla devam etti. Eylemde son olarak bundan yaklaşık 2 yıl önce aynı cadde üzerinde öldürülen İsmail Gülhan'ın ailesinin konuşmasıyla sonlandı.

Tarih bazı acıları hafızalarda hep taze tutar...

1915-1923 yılları arasında coğrafyamızda emperyalist güçlerin yönlendirmesiyle, Türk hâkim sınıfları bu coğrafyanın kadim halklarından olan, başta Ermeniler olmak üzere, Rumlara ve Süryanilere karşı soykırım gerçekleştirdi. TC tarihinin Osmanlı'dan miras, en büyük soykırımı olarak tarihte yerini alan bu soykırım; gerçekleştiği dönemin siyasal yapısı içinde karşılıklı çıkar ilişkileri ve bizzat emperyalist güçlerin etkisiyle görmezden gelinmiştir.

Kanlı TC tarihinin en büyük lekesi olarak üzerinden 100 yıl geçmesine rağmen hafızalarımızda tazeliğini koruyor. Halkımızın yaraları ilk günkü gibi acıyor. Soykırımın üzerinden 100 yıl geçmiş olmasına karşın, günümüzde de Türk hâkim sınıfları, tarihsel bir gerçeklik olarak adı geçen uluslara ve inanç topluluklarına yönelik gerçekleştirdikleri bu soykırım suçunu, milliyetçi ve şoven politikalarla yeniden ve yeniden üretmektedir. Mesele sadece soykırımla, Ermenileri, Rumlara ve Süryanileri toplu katliamlarla yok etmekle bitmemekte ve TC inkarcı ve katliamcı mirası Osmanlı'dan aldığı günkü gibi sürdürmeye devam ediyor. Hrant Dink ve Sevag Balıkcı örneğinde olduğu gibi katletmeye devam ediyor.

100 yıl önce 24 Nisan 1915'te İttihat ve Terakki Cemiyeti kadroları; binlerce Ermeni aydınını, örgüt liderini, kanaat önderini bir gecede "ölüm seyahati"ne çıkartarak Çankırı ve Ayaş'a sürgün sırasında katletti. Yapılan bu katliamla, başta Ermeniler olmak üzere Rum, Süryani, Keldanilerin savunmasız bırakılması ve oluşabilecek uluslararası kamuoyu baskı-

sı engellenmek isteniyordu. Osmanlı tarihinin TC'nin bugünkü politikalarıyla benzerliği ortadadır. Hâlihazırda günümüzde binyıllardır bu topraklarda yaşamış olan halklar yok sayılmakta, katledilmekte, dili, dini, kültürü asimilasyon politikalarıyla yok edilmeye çalışılmaktadır. 100 yıl sonra, günümüze geldiğimizde yapılan soykırımın kabul edilmesi bir tarafa, soykırımı lanetlemek için sokağa çıkanlara ırkçı saldırılar örgütleniyor; soykırım, medyada hala bir "suçlama" olarak reklam ediliyor. Çünkü inkâr ve "gayrimüslim" mallarının zorla Türkleştirilmesi yoluyla kurulan tarih bunu zorunlu kılıyor. Böylece TC kurulmadan önce başlayan inkar siyaseti hız kesmeden sonrasında da devam ediyor.

TC'nin katliamcı geleneği sürüyor

Sürgün yollarında 1.5 milyon Ermeni, Süryani, Keldani'nin katledilmesiyle uygulanan soykırım politikaları yansımalarını farklı örneklerle karşımıza çıkarıyor.

5 Şubat 2006 tarihinde, Trabzon'daki Santa Maria Katolik Kilisesi Rahibi Andrea Santoro'nun 16 yaşında bir genç tarafından öldürülmesi, 19 Ocak 2007'de Ermeni yazar Hrant Dink'in editörü olduğu Agos gazetesi önünde öldürülmesi, 18 Nisan 2007 tarihinde Malatya'da Hıristiyanlıkla ilgili yayın yapan Zirve Yayınevi katliamı, İstanbul Samatya'da Ermenilere yönelik saldırılar, Sevag Balıkcı'nın 24 Nisan'da Batman'da askerliğini yaparken "dikkatsizlik sonucu" vurularak öldürülmesi gibi örnekler, soykırım politikaların hala diri olduğunun kanıtıdır. Bu katliamları devlet katliamcı kül-

türünün bir yansıması olarak gerçekleşirmeye devam etmektedir. Devletle ilgili yokmuş gibi gösterilmeye çalışılsa da, nedeni hala açıklanmayan, katili kahraman olarak burjuva medyada uzun dönem boy gösteren, Hrant Dink katliamı TC'nin Ermenilere yönelik katliamcı kültürü nasıl devam ettirdiğini göstermektedir.

Hrant Dink; TC'nin en hassas noktalarına temas eden bir aydıdı. TC'nin Osmanlı'dan bu yana saklamaya, üstünü örtmeye çalıştığı soykırımla ilgili konuşuyordu. Elbette bunun karşısında TC boş durmadı. Halkımızın birbirine düşman olması için sıkça başvurduğu; ırkçı, milliyetçi, şoven politikaları devreye soktu. Yaratılan bu atmosferin içinde Hrant Dink'in katledilmesi elbette sıradan bir tesadüf olarak okunamaz. Hrant Dink'in katledilmesinin üzerinden 9 yıl geçti. Ölüm yıldönümünün ön günlerinde onu anmaya hazırlanırken; biz coğrafyamızın çeşitli alanlarında aynı örneklerle karşı karşıya kalmaya devam ediyoruz. 28 Kasım'da Diyarbakır'da katledi-

len Tahir Elçi bunun örneğidir.

T. Kürdistanı'nda TC'nin Kürt halkına yaptığı zulüm katliamcı geleneğin nasıl geliştirilerek sürdürüldüğünü göstermeye yetmektedir. Cizre ve Sur ilçeleri başta olmak üzere birçok ilçede, mahallede sokağa çıkma yasağı uygulayan devlet, sivilin üzerine tanklarla, toplarla gitmektedir. Bir ayı bulan sokağa çıkma yasakları TC'nin sıkıştığında neler yapabileceğini göstermektedir.

Açlık, sağlık, eğitim, yaşama hakkı dahi dahil olmak üzere birçok hakkın bölgede gasp edilmesi tartışmasının önüne, insanların defnedilmesi hakkı ile ilgili tartışmalar geçmiş durumdadır. Ölenlerin bedenlerinin günlerce sokak ortasında kalması, yaralıları kurtarmaya çalışanların üzerine yağdırılan bombalar; TC'nin faşist karakterini, katliamcı geleneğini anlamaya yetmektedir. Kadın, çocuk, yaşlı, genç hiçbir ayırım gözetmeksizin onlarca insanı hedef olarak katleden devlet karakterine tarihsel bir suç daha eklemeyi sürdürüyor.

H. Merkezi: 23 Ocak 1982'de ASALA üyesi olduğu gerekçesiyle Mamak Cezaevi'nde idam edilen Ermeni devrimci **Levon Ekmekçiyan**'ın cenazesinin Fransa'da ailesine teslim edilmesine ilişkin 7 Ocak'ta İHD İstanbul Şube binasında açıklama gerçekleştirildi.

İlk olarak söz alan Ekmekçiyan ailesinin avukatı **Eren Keskin**, "Yaşlı bir annenin çocuğunun kemiklerine ulaşabilmesi iki günlük bir süre olmasına rağmen iki yıl bizi uğraştırdılar ve so-

Ekmekçiyan 33 yıl sonra ailesine kavuştu

nunda kemiklerini alıp Fransa'ya gönderdik. Annesinin son arzusunun geç de olsa yerine getirdik" dedi. İHD Genel Başkan Yardımcısı **Meral Çıldır**, "İl Sağlık Müdürlüğü'nün sağlık açısından bir sorunu olmadığına ilişkin yazısı ve izni ile mezarlıklar müdürlüğünün yer tespiti yeterliydi. Ancak mevzuata göre hiç gerek olmadığı halde yazışmalar İçişleri Bakanlığı'ndan Adalet Bakanlı-

ğı'na, oradan da Dışişleri Bakanlığı'na kadar çok sayıda merci arasında gidip geldi" dedi.

Resmi işlemlerin ardından Ekmekçiyan'ın Cebeci Asri Mezarlığı'nda bulunan cenazesinin alınarak Paris'te yaşayan ailesine teslim edildiğini anlatan Çıldır, Ekmekçiyan ailesinin ancak 33 yıl sonra çocuklarının mezarına kavuşma hakkına sahip olduklarını ifade etti.

199. F oturumu gerçekleştirildi

H. Merkezi: İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu, 199. F Oturması eylemini 9 Ocak günü hasta tutsak **Yusuf Taş** için düzenledi.

Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen insan hakları savunucuları, hasta tutsakların sorunlarına dikkat çeken pankart ve hasta tutsakların fotoğraflarını taşıdı. İHD üyesi **Mine Aslan**'ın yaptığı açıklamada, iktidarın toplumu şiddet ve baskı ile yönetmeye devam ederken, hapishanedeki tutsakların aşılayıcı, onur kırıcı, insanlık dışı uygulamalara maruz kaldığını belirterek, Yusuf Taş nezdinde tüm hasta tutsakların derhal serbest bırakılmasını istedi.

563. kez kayıpların akıbeti soruldu

İstanbul: Cumartesi Anneleri 9 Ocak'ta Galatasaray Meydanı'nda,

JİTEM tarafından 1996 yılında Şırnak Güçlükönak'ta 11 kişinin can verdiği katliamın yıldönümünde kaybedilenlerin akıbetini sordu.

563. kez Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen Cumartesi Anneleri ve İHD üyeleri, "Failler belli kayıplar nerede" yazılı pankart açtı. Cumartesi Anneleri'ne Kürdistan'da yaşanan katliamlara karşı açlık grevi başlatan

Alevi kadınlar ve HDK Eş Sözcüsü Sabahat Tuncel de eşlik etti.

Eylemde kayıp yakınları söz alarak Güçlükönak katliamının benzerini, TC'nin şu an T. Kürdistanı'nda yaptığına dikkat çektiler. Haftanın açıklamasını okuyan sanatçı **Nur Süer** ise, "Katliamı planlayanlar, uygulayanlar, örtbas edenler, gerçeği değiştirerek toplumu yanlış bilgilendirenler hesap vermelidir. Bu katliamı cezasız bırakanlar hesap vermelidir" şeklinde konuştu.

özgür gelecek

Pêşeroja Azad

GAZETEMİZE ULAŞILABİLECEK İRTİBAT BÜROLARI:

Kartal: Yukarı Mh. İstasyon Cd. Niğebolu Apt. Kat: 3 Daire: 7 Kartal Tel: 0 216 652 21 41
Ankara: Mithatpaşa Cd. 31/31 Kızılay Tel: 0 312 433 10 23
İzmir: Konak Mah. Faik Muhittin Adam Cad. Nafis Tınaz Çarşısı. No: 28 Kat:1/102 Ke-
meraltı Tel: 0232 484 72 83
Bursa: Atatürk Cd. C. Koruyucu İşhanı Kat:5 No: 261 Osmangazi Tel: 0 224 225 15 05
Mersin: Bahçe Mh. 4604 Sk. No: 2/2 Akdeniz
Erzincan: Ordu Cad. Ordu İş Hanı. Kat:3 No:318 Tel: 0446 223 45 82
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Hüseyin Güngör İşhanı Kat: 1 No: 2 Merkez
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Ablukayı kırmak, halkın direnişine barikat olmak için...

Bugün devrimcilik, bugün sosyal demokratlık, bugün muhaliflik her gün onlarca kadının, gencin, çocuğun kanının akıtıldığı bu topraklarda insan kalabilmenin mücadelesini veren olmaktır. İnsan kalabilmek ise bu katliamlara, ablukaya, yasaklara, infazlara karşı sokağa çıkmak, mücadele etmek, korkmadan-yılmadan-vazgeçmeden direnişin sesi olmak, sesini taşımaktır.

Özgür Gelecek gazetesi olarak direnişin sesi olmanın, T. Kürdistanı'nda devletin halka reva gördüğü zulmün tanıklığını korkmadan-yılmadan-vazgeçmeden yapmanın temel misyonumuz olduğunu biliyor ve gazetemiz başta olmak üzere her türlü iletişim araçlarımızla bu misyonu yerine getirmenin kaygısını taşıyoruz.

Bunun ülkemiz topraklarında kolay bir "iş" olmadığı açıktır. 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nü geride bıraktığımız şu günlerde sadece 2016'nın ilk 10 gününde ara-

larında gazetemiz muhabirlerinin de bulunduğu haber takibi yapan 8 basın emekçisi gözaltına alınırken, biri JİNHA ve ikisi DİHA muhabirleri olmak üzere 3 basın emekçisi de tutuklandı. 7 Haziran 2015'ten bu yana devrimci, özgür basın mücadelesi veren aralarında diclehaber.com (27 kez), sendika.org (7 kez), ozgurgelecek.net, yenidemokratgenclik.com, atik-online.net sitelerinin bulunduğu yüzlerce site defalarca kapatıldı. Özellikle T. Kürdistanı'nda gazetecilik yapmak her an ölüm, tutuklama, gözaltı ile karşı karşıya gelmek anlamına gelirken, muhabirlerin başına silah dayandı, darp edildi, buldukları ev tarandı. Ancak tüm bunlara rağmen devrimci, muhalif ve yurtsever basın, Kürt halkına dönük zulmün karşısında, halkın saflarında yerini alarak gerçekleri aktarma mücadelesine devam etmekte kararlı olduğunu gösterdi.

T. Kürdistanı'nda yaşanan savaş ortamı ülkedeki toplumsal muha-

lefet anlamında olduğu kadar "özgür ve muhalif basın" açısından da turnusol görevi gördü. Kendisini "muhalif" olarak tanımlayan burjuva medya kuruluşları, gazetele-ri, ajansları yaptıkları açıklamalarda "her zaman olduğu gibi şimdi de devletin yanında olduklarını" açıktan ilan ettiler ve bu savaşta zulmedenin, topu-tankı ve her türlü katil sürüsü örgütlenmesi ile bölgeyi abluka altına alan devletin yanında yer aldılar.

Yani saflar bir kez daha ve bu kez daha keskin çizgilerle belirlendi, belirlenmeye devam ediliyor!

Bulduğumuz her yer direniş mevzisi olsun!

Gerçeklerin üzerine kara, kalın bir örtü örtmeye çalışsalar da T. Kürdistanı'nda yaşananlar ortadadır. 300 güne yaklaşan sokağa çıkma yasakları boyunca halk; açlığa, susuzluğa, elektriksizliğe, soğuğa, çaresizliğe mahkum edilmektedir.

Hastaneler ve okullar, katil sürülerine tahsis edilerek bölgede her türlü yaşam emaresi yok edilmeye ve bölge yalnızlaştırılmaya çalışılmaktadır. Sokağa ellerinde beyaz bayraklarla ekmek almak için çıkanlar, evlerine odun taşımak için evin damına çıkanlar, yaralılarını kucaklayarak hastanelere koşanlar keskin nişancıların hedefi olarak katledilmekte ve cenazelerin sokaktan alınması bile engellenerek halka tarifi imkansız acılar yaşatılmaktadır.

Tüm bu yaşananlar karşısında Özgür Gelecek gazetesi olarak yaşanan zulme karşı görevimizin yalnızca devlet zulmünü aktarmakla sınırlı olmadığını biliyoruz. Halkın devrim ve demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak, bizler, bu süreçte yapabileceğimiz sınırlarını genişletmenin anlamlı olduğunu düşünüyor ve halkımıza dönük yoksunlaştırma, yoksulluğu derinleştirme politikalarına karşı dayanışma içerisinde olacağımızı belirtiyoruz.

Bu yüzden de daha önce DAİŞ çetelerinin Şengal halkına dönük saldırısının ardından başlattığımız dayanışma kampanyasına benzer şekilde bu sayımızdan itibaren (69. Sayı) bir ay boyunca yayınlayacağımız gazetemizin gelirlerini toplayarak T. Kürdistanı'nda insanca yaşam koşullarından mahrum bırakılan halkımızla dayanışmak için bir çalışma başlatıyoruz.

Tüm okurlarımıza çağrımız: Başlattığımız bu küçük çaplı kampanyayı genişletmeleri, dayanışmayı büyütme için ortak bir çaba içerisinde olmalarıdır! Bu bir ay içerisinde gazete dağıtımlarını artırmak, yaygınlaştırmak, bu kampanyayı genişletmek, elimizdeki tüm örgütlü güçlerimizle çalışmamızı çeşitlendirmek ve T. Kürdistanı'nda yaşanan katliamlara karşı direnişin sesi olmak başlıca görevlerimiz olmalıdır. Bulduğumuz her yer Kürt halkının direnişinin taşıdığı bir mevzi olsun!

Daha önce DAİŞ çetelerinin Şengal halkına dönük saldırısının ardından başlattığımız dayanışma kampanyasına benzer şekilde bu sayımızdan itibaren (69. Sayı) bir ay boyunca yayınlayacağımız gazetemizin gelirlerini toplayarak T. Kürdistanı'nda insanca yaşam koşullarından mahrum bırakılan halkımızla dayanışmak için bir çalışma başlatıyoruz.